

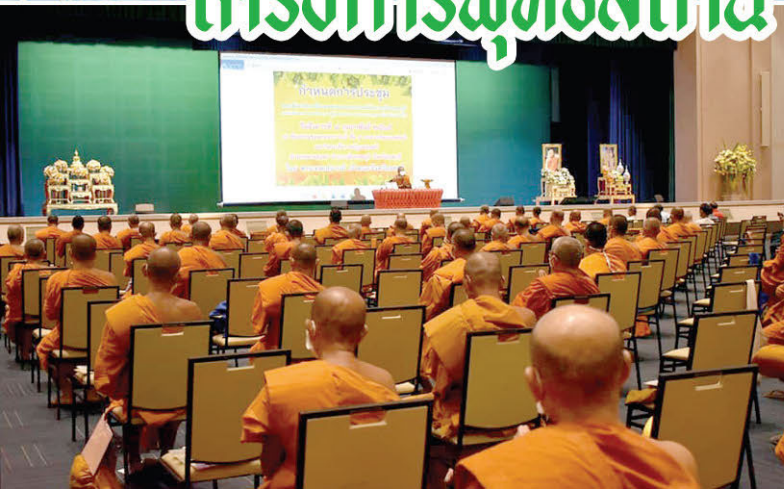

พุทธสถาน ลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ฉบับที่ ๑๓/๒๕๖๕ มกราคม - มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

โครงการพุทธสถาน ลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

✽ มาฆบูชามาฆามงคล ✽

มาฆมาสพิลาศศรีปีหกห้า
ตรงเวลาสำคัญวันสวดยครู
ที่สืบหกกุ่มภาพันธ์เป็นวันครู
ทุกคนรู้ความหมายสายธารธรรม

ไม่ทำชั่ว, ทำดีชด, ทำจิตแจ่ม
พุทโธวาทงามแจลัมชวนดื่มด่ำ
แผ่ขยายกรายกรุ่นอบอุ่นนำ
ให้โลกล้ำคุณค่าเมตตาทิรัง

อุดมการณ์ผ่านภพจบจารึก
วิธีการสานพณิกให้เข้าถึง
สู่หลักการยิ่งใหญ่ในคำนิ่ง
สุดซาบซึ่งสุดสุขใจเมื่อได้ทำ

บูชาองค์พุทธะประเสริฐนี้
คือละชั่วทำดีทุกเข้าคำ
ทำจิตให้ผ่องใสไร้บาปกรรม
วันมาฆะจะเลิศล้ำนรินดร

- พ.อ.(พิเศษ)ศรีนัยภูมิ ผู้พึง ประพันธ์ -

โครงการ พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ฉบับที่ ๑๗ ประจำเดือน มกราคม - มีนาคม ๒๕๖๕

แนวทางการพัฒนาตนเอง ให้ชีวิตประสบความสำเร็จในแต่ละด้าน อาทิ ด้านเงินทอง ด้านงานที่ดี ด้านครอบครัวที่ดี มีคนรักคนเมตตา การที่จะไปถึงจุดที่ประสบความสำเร็จได้นั้น ย่อมมาจากการพัฒนาตนเอง คงไม่มีใครไม่เคยลำบาก ไม่ว่าจะเป็นคนรวยหรือคนจนก็ต้องผ่านความยากลำบากมาด้วยกันทั้งนั้นเพียงแต่อยู่ในบริบทหรือเหตุการณ์ที่ต่างกันเท่านั้นเอง แต่หากฝ่าฟันความยากลำบากหรืออุปสรรคต่างๆไปได้ หนทางสว่างและความสำเร็จก็ไม่ไกลเกินไหวค์ว่า แต่ถ้าอยากเป็นคนที่มีชีวิตประสบความสำเร็จในชีวิต จะต้องเป็นคนที่ไม่ได้รีบฟังความคิดเห็น หรือคำติสอน ของผู้อื่น ในการพัฒนาตนเองด้วย การที่เราฝึกตัวเองให้รับคำตักเตือนของคนอื่นได้ โดยที่ไม่โกรธ ไม่ขัดเคืองใจ แล้วจะต้องขอบคุณผู้คนที่เหล่านั้นคือเรื่องที่ต้องฝึกอยู่เสมอ ยิ่งถ้าหากว่าเราอยากจะเป็นคนที่มีเสน่ห์น่ารัก เราก็ต้องบอกคนอื่นว่า มีอะไรก็บอกเราด้วยนะ เตือนเราด้วยนะ คนอย่างนี้หายาก ที่จะบอกกล่าวให้คนอื่น ได้ดีเตือนตัวเอง สอนตัวเอง แนะนำตัวเอง มีอะไรก็แนะนำ “หลวงพ่อก็คิดว่าชีวิตแบบนี้ เป็นชีวิตที่มีความสุข ตรงกันข้ามกับคนที่มึ่หิริมีมานะมากๆ ทำอะไรก็ไม่เป็น ทำอะไรก็ไม่ยอม ดังนั้นการพัฒนาตนเองมีหลักสำคัญตลอดชีวิตอย่างหนึ่ง คือว่าเราต้องพยายามหาข้อบกพร่อง ตักเตือน ติเตียน เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง การพัฒนา ใครจะติเตียนเราอย่างไรก็ตามก็ขอให้เราน้อมรับด้วยความอ่อนโยนเต็มใจอย่าไปโกรธเขาอย่าไปตำหนิติเตียนเขาต่อหรือว่าโต้ตอบกับเขา อันนี้เราก็จะเป็นคนที่ดีได้โดยง่าย เพราะการที่คนเรายอมรับข้อบกพร่องตัวเอง แก้ไขเปลี่ยนแปลงปรับปรุงตัวเองชีวิตก็สมบูรณ์มากขึ้น” พระราชวิสุทธิประชานาถ (เจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ และประธานที่ปรึกษามูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ)

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษาและอำนวยการ

หลวงพ่อบุญธรรมเจ้าคุณพระราชวิสุทธิประชานาถ (อลงกต ติกุขปญโญ)
พระครูภัทรปัญญาภรณ์ (เอก ภาทปญโญ)

บรรณาธิการ

พันเอกประชุม สุขสำราญ
พันเอกศรัณยภูมิ ผู้พิมพ์

เขียน/เรียบเรียง

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สิลลุลีโต
นายประจวบบุญ ทองสว่าง

และทีมงานวารสารพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ที่ตั้ง ๑๖๙ หมู่ ๙ ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี ๑๕๑๒๐

โทรศัพท์ : ๐ ๓๖๓๗ ๑๓๐๐

โทรสาร : ๐ ๓๖๓๗ ๑๓๔๙

อีเมลล์ : sps.lopburi@gmail.com

เว็บไซต์ : www.srisuvanabhumibuddhist.com

สารบัญ

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริมหาเถร)	๓
พระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ (หลวงพ่อเพี้ยน อัครธัมโม)	๕
พระผู้เป็นที่พึ่ง (หลวงพ่อลงกต)	๖
ลีลาวาทะสมเด็จพระโต	๙
วันมาฆบูชา	๑๑
บทกลอนประวัติ พระแต่ละปาง	
◆ ปางสดับพิณสามสาย	๑๓
◆ ปางทรงรับมธุปายาส	๑๔
รากมนุษย์	๑๕
ประมวลภาพ	
◆ โครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ	๑๗
◆ ความก้าวหน้างานก่อสร้าง	๑๘
◆ ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ จังหวัดลพบุรี	๒๑
พาเที่ยววัดจังหวัดลพบุรี	๒๓
มองชีวิตอย่างไร ในวันที่ศาตเดาอะไรไม่ได้เลย	๒๗
นิทานชาดก เรื่อง เสี่ยงสัตว์ ๘ ชนิด	๒๙
มงคลชีวิต สงเคราะห์ญาติ	๓๑
ธรรมะ จาก หลวงพ่ोज้าคุณ เรื่อง ทำไมการพัฒนาตน ต้องหมั่นตำหนิตนเอง เตือนตนเอง	๓๔
พระธรรมนำสุข เรื่อง รักแรก	๓๖

สมเด็จพระสังฆราชแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริมหาเถร)

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริมหาเถร) ทรงเป็นชาวสุพรรณบุรี ประสูติเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๓๙ ตรงกับวันอังคาร แรม ๑๓ ค่ำ เดือน ๔ ปีวอก เวลา ๒๕ นาฬิกาเศษ ณ ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ท่านบิดาชื่อ เจ้า สุขเจริญ ท่านมารดาชื่อ วัน สุขเจริญ ทรงเป็นบุตรคนที่ ๖ ในจำนวนพี่น้อง ๘ คน ในเบื้องต้นทรงเล่าเรียนภาษาไทยกับท่านบิดาจนสามารถอ่านหนังสือแบบเรียนเร็ว เล่ม ๑-๒ ได้จบ

ต่อมาท่านบิดาจึงพาไปฝากเป็นศิษย์พระอาจารย์หอม วัดสองพี่น้อง ซึ่งเป็นญาติ จากนั้นจึงทรงเริ่มศึกษาภาษาบาลีอักษรขอม และคัมภีร์มูลกัจจายน์ ที่เรียกกันว่า หนังสือใหญ่ กับพระอาจารย์หอมและพระอาจารย์จ่าง ปุณฺณโชติ ซึ่งภายหลังได้รับพระราชทานสัญญาบัตร เป็นพระครูอุภัยภาดาภิเศก และเมื่อตกเย็น ก็ทรงต่อสวดมนต์กับพระอาจารย์ ที่เรียกว่า ต่อหนังสือคำ

พ.ศ. ๒๔๕๔ เมื่อพระชนมายุได้ ๑๐ พรรษา พระอาจารย์หอมได้พามาฝากเป็นศิษย์อยู่วัดมหาธาตุกับพระอาจารย์ป่วน ผู้เป็นญาติฝ่ายท่านมารดา (ภายหลังย้ายไปอยู่วัดพระเชตุพน ต่อมาได้รับพระราชทานสัญญาบัตรเป็น พระครูบริหารบรมธาตุ เป็นเจ้าอาวาสวัดนางชีภาษีเจริญ)

พ.ศ. ๒๔๕๕ พระชนมายุได้ ๑๑ พรรษา ย้ายมาอยู่กับพระอาจารย์สด (ซึ่งภายหลังได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นที่ พระมิ่งมงคลเทพมุนี วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ซึ่งมีศักดิ์เป็นอา ณ วัดพระเชตุพน และในปีนั้น ได้ทรงกลับไปบรรพชาเป็นสามเณร ณ วัดสองพี่น้อง โดยพระครูวินัยโก (เหนี่ยง อินฺทโชโต) เจ้าอาวาสวัดสองพี่น้อง เป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๔๕๖ ต้องทรงลาสิกขาออกไปช่วยครอบครัวทำนาอยู่ระยะหนึ่ง เพราะท่านบิดาป่วย ครั้นพระชนมายุ ๑๔ พรรษา ก็กลับบรรพชาเป็นสามเณรอีกครั้งหนึ่ง แล้วทรงกลับมาอยู่วัดพระเชตุพน เพื่อทรงศึกษาเล่าเรียนต่อ

พ.ศ. ๒๔๖๐ พระชนมายุ ๒๒ พรรษา ทรงกลับอุปสมบท ณ วัดสองพี่น้อง อันเป็นภูมิลำเนาเดิม พระครูวินัยโก (เหนี่ยง อินฺทโชโต) เจ้าอาวาสวัดสองพี่น้อง เจ้าคณะอำเภอสองพี่น้อง เป็นพระอุปัชฌาย์ พระ

อาจารย์โหน่ง วัดสองพี่น้อง (ต่อมาย้ายไปเป็นเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ตำบลดอนมะดัน) เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระคากยปุตติวงศ์ (เผื่อน ตีสุทตฺโต) สุตท้ายได้รับสถาปนาเป็น สมเด็จพระวันรัต) วัดพระเชตุพน เป็นพระอนุสาวนาจารย์ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๔๖๐ ตรงกับวันศุกร์ ขึ้น ๗ ค่ำ เดือน ๖ ปีมะเส็ง

◆ สิ้นพระชนม์ ◆

โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ได้มีแถลงการณ์แจ้งข่าวพระอาการตลอดมาทุกระยะ แถลงการณ์ในการสิ้นพระชนม์ มีดังนี้

“สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก เสด็จเข้ารับการรักษา ณ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ตั้งแต่วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๑๖ ด้วยพระอาการเวียนพระเศียร ความจำทรงเสื่อมลง พระวรกายทางซีกขวาอ่อนเคลื่อนไหวไม่ได้ คณะแพทย์ลงความเห็น ว่า พระอาการทั่วไปทั้งหมด เนื่องมาจากการที่พระองค์ทรงประชวรเป็นเนืองอกในปอดข้างซ้าย ซึ่งคณะแพทย์ได้ถวายการรักษาด้วยรังสีโคบอลต์ พระอาการดีขึ้นบ้าง

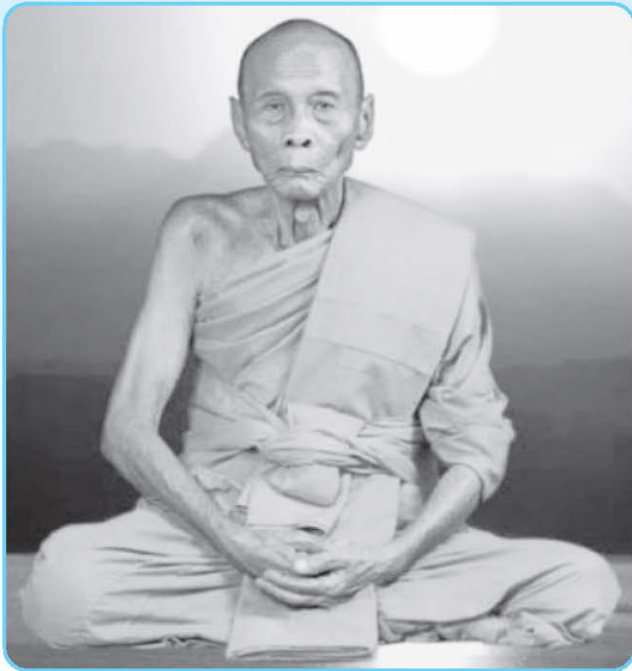
ต่อมาวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ มีพระโรคแทรก คือ พระโลหิตออกจากกระเพาะอาหาร คณะแพทย์ได้ถวายการผ่าตัดเพื่อระงับมิให้สูญเสียพระโลหิตทางลำไส้เล็ก และถวายการผ่าตัดเพื่อมิให้พระอาการขึ้นอีก นับตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นมา พระอาการทางสมองมากขึ้น จนครั้งพระวรกายซีกขวาเคลื่อนไหวไม่ได้ ทรงมีพระอาการไข้ขึ้นสูงตลอดมา ปอดบวม มีพระอาการทั่วไปอ่อนเพลียลงตามลำดับ ในที่สุดสิ้นพระชนม์ลงเมื่อวันศุกร์ที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ เวลา ๒๒.๒๕ น. ด้วยพระอาการอันสงบ

คณะแพทย์ได้พยายามเยียวยาถวายการรักษาพระองค์อย่างสุดความสามารถจนถึงสิ้นพระชนม์ ในตอนกลางคืน วันสิ้นพระชนม์ มีพระลงมเฝ้าเยี่ยมพระอาการประมาณ ๓๐๐ รูป คณะผู้สวดประมาณ ๒๐๐ คน”

■ แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี เรื่อง สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริมหาเถร)

พระผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติชอบ

พระครูวิมลสมณวัตร (หลวงพ่อเพี้ยน อัครัมโม)

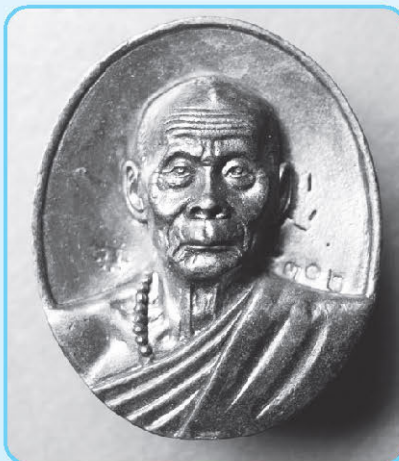

เพี้ยน อัครัมโม พ.ศ.๒๕๓๗ วัดเกริ่นกฐิน ลพบุรี” ทุกวันนี้ เป็นเหรียญหายาก ราคาเช่าติดลบมบไปแล้ว เกิดในสกุลยอด้วัน เมื่อวันอาทิตย์ ขึ้น ๓ ค่ำ เดือน ๓ ปีชวาล พุทธศักราช ๒๕๓๗ที่บ้านเกริ่นกฐิน ต.บ้านชี อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี เข้าพิธีอุปสมบท เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๑๙ ที่พัทธสีมาวัดกำแพง อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี โดยมีหลวงพ่อเจือ เจ้าอาวาสวัดกำแพง เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้รับฉายา อัครัมโม มีความหมายว่า “ผู้มีธรรมอันยอดเยี่ยม” ภายหลังเข้ารับการอุปสมบท ย้ายไปพำนักที่วัดเกริ่นกฐิน เพื่อบำเพ็ญสมณกิจ เจริญจิตตภาวนา และมีโอกาสได้ร่ำเรียนวิทยาคมจากหลวงพ่อบาน เจ้าอาวาสวัดเกริ่นกฐิน ในยุคนั้น รวมถึงการได้ทบทวนสรรพวิชาเข้มขลังจากกัมพูชา ที่ได้รับการถ่ายทอดมา

พระครูวิมลสมณวัตร หรือ หลวงพ่อเพี้ยน อัครัมโม พระเกจิอาจารย์อาวุโสลพบุรี เจ้าม้ารับสุดยอดเครื่องรางของขลัง ตะกรุดโทนและผ้ายันต์แดง อดีตเจ้าอาวาสวัดเกริ่นกฐิน อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี วัดอุ้มงคและเครื่องรางของขลัง เป็นที่นิยมของบรรดาลูกศิษย์ลูกหา แต่ที่นิยมและหายาก คือ “เหรียญรุ่นแรก หลวงพ่อเพี้ยน” เหรียญรุ่นนี้ จัดสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๗ นักนิยมสะสมพระเครื่อง เรียกขานว่า เหรียญแปดเหลี่ยม ด้วยมีลักษณะเป็นรูปแปดเหลี่ยม มีหูห่วงจัดสร้างด้วยกันหลายเนื้อ มีทั้งเนื้อเงิน เนื้อนวโลหะ เนื้อทองแดง ด้านหน้าเหรียญ ตรงกลางเป็นรูปเหมือนหลวงพ่อเพี้ยนครึ่งองค์หันหน้าตรง มีตอกโค้ดตรงบริเวณสังฆาฏิ บางองค์มีรอยจารอักขระ ด้านหลังเหรียญ มีอักขระยันต์ตรงกลาง และได้อักขระยันต์เขียนคำว่า “หลวงพ่อ

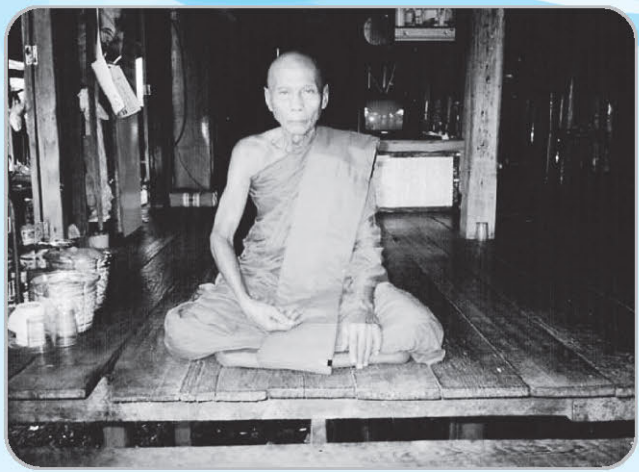
เมื่อฝึกจิตตามแนวทางหลวงพ่อบาน ทำให้การเรียนด้านวิทยาคม บังเกิดความก้าวหน้า ปกครองดูแลวัดเกริ่นกฐิน ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๒๑จนถึงวาระสุดท้าย วัตรปฏิบัติไม่มีผิดเพี้ยน ดำรงตนอย่างสมณะ เป็นพระชาวบ้านธรรมดา แต่ว่าเข้าถึงจิตใจคนทุกระดับชั้น ย้อนอดีตถึงปฐมเหตุ ในคราวแรก หลวงพ่อเพี้ยนเลือกมาพำนักที่วัดเกริ่นกฐิน ที่ตั้งโดดเด่นอยู่กลางทุ่งนา เพื่อปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่อบาน ที่กำชับเอาไว้ สิ่ง

ที่เริ่มต้นคือ การเจริญภาวนา ทำให้เกิดจิตที่มั่นคง เป็นสมาธิ วันหนึ่ง ในราวพรรษาที่ ๓ ท่านมีกิจนิมนต์ ต้องเดินทางจากวัดไปยัง อ.ท่าม่วง จ.ลพบุรี โดยเส้นทางจากหมู่บ้านเกริ่นกฐิน สู่ถนนสายหลักท่าโขลงบ้านหมี่ ทางไกลพอสมควร จำต้องเดินผ่านทุ่งนา ในบางช่วงต้องเดินผ่านป่าละเมาะ สองฟากทางรกทึบมาก พบเห็นการ

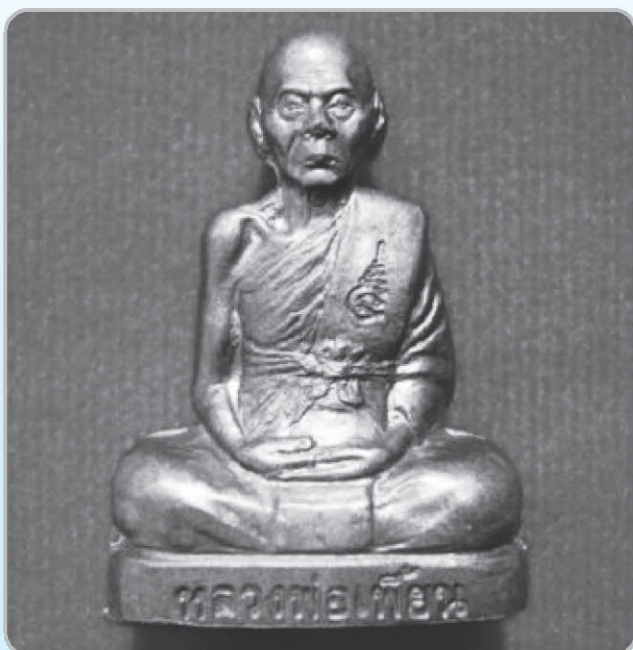

กระทำของโจรร้ายกำลังปล้นชิงทรัพย์ของชาวบ้าน แต่เจ้าทรัพย์ต่อสู้ขัดขืน จึงถูกคนร้ายใช้มีดแทงจนถึงแก่ความตายไปต่อหน้าต่อตาจึงบังเกิดความเวทนาต่อชาวบ้านผู้เคราะห์ร้ายเป็นยิ่งนัก เมื่อเดินทางกลับวัด ได้พบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงมีความคิดว่า หากชาวบ้านผู้นั้นมีวัตถุมงคลคุ้มครองป้องกันตัว อาจแคล้วคลาดภัยอันตรายได้อย่างแน่นอน ความคิดดังกล่าว ทำให้มีมานะในการพลิกฟื้นตำรา ทั้งของบิดาและหลวงพ่อบานที่กำลังซบเซาหัวใจแห่งการรำเรียนวิชา โดยเฉพาะพระคาถาอาคม เมื่อรำลึกถึงคำสอน จึงเร่งในการภาวนาจิตอย่างจริงจัง และเริ่มทำการจัดสร้างของขลังเป็นครั้งแรก แจกจ่ายให้กับผู้ที่ใกล้ชิดเอาไว้เพื่อเป็นการป้องกันและคุ้มครองตัวเอง ได้แก่ ตะกรุดโทนกว่าจะสำเร็จเป็นตะกรุดโทน มิใช่เรื่องง่ายดาย แผ่นโลหะแต่ละแผ่น เมื่อ

ได้จารอักขระเลขยันต์ตามตำรับ กว่าจะบรรลุป่าหมายถึงขั้นนำไปใช้ได้ ต้องผ่านขั้นตอนพิธีกรรมอันสำคัญ คือ การจารตะกรุดไต้มน้ำ หลวงพ่อเพี้ยนจะต้องดำงัดน้ำเพื่อทำการจารอักขระ ซึ่งเป็นหัวใจของพระคาถาด้านมหาอุด และคงกระพันชาตรี ตะกรุดโทนดังกล่าว สร้างประสบการณ์ลือลั่น แต่ปัจจัยจากการเข้าบูชาทุกบาททุกสตางค์ นำปัจจัยไปใช้ในการพัฒนาวัดวาอาราม หลวงพ่อเพี้ยน มิได้มุ่งเน้นการพัฒนาภายในวัดของท่านเพียงอย่างเดียว ยังมองไปถึงปัญหาของชุมชนอีกด้วย อาทิ ได้สร้างถนนลาดยางจากถนนสายหลักท่าโขลง-บ้านหมี่เข้าสู่หมู่บ้านลำดับสมณศักดิ์ พ.ศ.๒๕๔๘ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็น พระครูสัญญาบัตรเจ้าอาวาสวัดราษฎร์ ชั้นโท ในราชทินนาม พระครูวิมลสมณวัตร ล่วงเข้าปัจฉิมวัย ด้วยความไม่เที่ยงของสังขาร ท่านอาพาธบ่อยครั้ง สุดท้าย หลวงพ่อเพี้ยนละสังขารอย่างสงบ เมื่อเวลา ๐๓.๒๕๓. วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ สิริอายุ ๙๐ ปี พรรษา ๔๑ ที่สถาบันโรคทรวงอก อ.เมือง จ.นนทบุรี

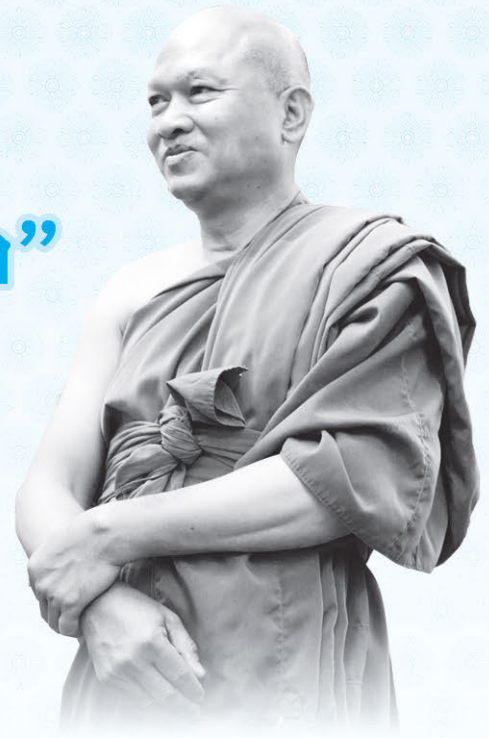
■ แหล่งที่มา : <https://www.amulet24.com/>

พระคุณเป็นทีฟัง! “หลวงพ่อลงกต”

“ก่อนจะมาเป็นพระ หลวงพ่อทำงานประจำ เป็นข้าราชการ
ตอนนั้นอายุประมาณ 26-27 แล้ว จังๆ ตั้งใจจะบวชแค่
พรรษาเดียว แล้วก็กลับไปทำงานเหมือนเดิม”

หลวงพ่อลงกต หรือพระราชวิสุทธิประชานาถ
(อลงกต ดิกขปัญโญ) เจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ จ.ลพบุรี
บอกเล่าถึงความตั้งใจแรกเมื่อครั้งเป็นวิศวกรหนุ่มที่ต้องการ
บวชแค่ ๑ พรรษา แต่ในที่สุด กลับเลือกที่จะอยู่ในเพศ
บรรพชิตจนถึงปัจจุบันเป็นเวลา ๓๐ ปีแล้วทั้งที่หากหลวง
พ่อเลือกใช้ชีวิตทางโลก อาชีพการงานขณะนั้นสามารถสร้าง
ความมั่งคั่งให้กับหลวงพ่อดีไม่ยาก

“คิดว่าเรามีความรู้ความสามารถมากพอที่จะไป
ทำอะไรก็ได้ เองง่ายๆ ว่า ถ้าอยากเป็นคนรวย ก็รวยได้ไม่
ยาก หลวงพ่อเชื่อมั่นตัวเองอย่างนั้นและทำได้จริงๆ แต่
พอมาศึกษาธรรมะมากขึ้นๆ มันได้ความสุขจากการที่เราได้
ปฏิบัติธรรมะ ผู้ปฏิบัติจะฝึกเห็นได้เอง หลวงพ่อก็เลยได้ตั้ง
คำถามกับตัวเองว่า ชีวิตที่ดีที่สุดควรเป็นยังไง ดีที่สุดและ
มีความสุขที่สุดเป็นยังไง หลวงพ่อก็พยายามค้นมันมาตั้งแต่
แรกเริ่ม จนมาถึงปัจจุบันหลวงพ่อก็ได้เข้าใจพฤติกรรมของ

มนุษย์มากขึ้นๆ ที่สุดเราก็นำเอาความรู้นี้มาใช้ในการแก้
ปัญหา”

หลวงพ่อลงกตได้ก่อตั้ง “มูลนิธิธรรมรักษ์” ขึ้นเมื่อ
ปี ๒๕๓๕ เพื่อดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ โดยหลวงพ่อดูแลด้วย
ตัวเอง ทั้งป้อนข้าวป้อนน้ำ และพยาบาลผู้ป่วย ซึ่งการรับ
ดูแลช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์ ได้ส่งผลให้พุทธศาสนิกชนที่
หวาดกลัวโรคเอดส์อย่างหนัก ถึงขั้นไม่เข้าวัดพระบาทน้ำพุ

“ตอนแรกคนก็ไม่เข้าวัดเลย ชาวบ้านไม่มาทำบุญ
ที่วัดเลย หลวงพ่อเข้าใจทำไมคนไม่เข้าวัด ทำไมผู้ป่วยเป็น
เอดส์ หลวงพ่อก็เข้าใจ และหลวงพ่อก็เข้าใจว่าทำไมยังงั้นใน
อนาคต ชาวบ้านทั้งหมดจะเข้าวัด ถ้าเราจะเปลี่ยนแปลงจิต
ใจของคน ต้องเปลี่ยนแปลงด้วยความรักและความจริง สอง
เรื่องนี้ที่หลวงพ่อกำลังใช้ชีวิต หลวงพ่อรัก ภาษาพระเรียก
ว่า เมตตา เมตตาอันบริสุทธิ์ใจ รักด้วยบริสุทธิ์ ไม่ได้หวัง
ตอบแทนอะไรจากใครเลย เป็นความรักที่ทำให้คนเปลี่ยนแปลง
ง่ายที่สุด”

เกือบมอดใจ คลังหนึ่งองค์แลก จากการดูแลผู้ป่วย!!

“หลังจากเราทำงานได้ ๓ ปี มันเหนื่อยมากเลย
หลวงพ่อบอกไม่ได้หลับได้นอน เพราะคนตายทุกวัน บางวัน
ตาย ๕-๕ คน บางวันตายถึง ๑๐ คนก็มี มันเหนื่อยล้ามาก
เลย หลวงพ่อก็เลยเดินขึ้นไปบนเขา ไปที่รอยพุทธบาท วัด

พระบาทน้ำพุจะมีรอยพระพุทธรูปอยู่ มีมณฑปครอบอยู่ หลวงพ่อก็นั่งอยู่หน้ามณฑป มองออกไปเห็นเมืองลพบุรี หลวงพ่อสุดลมหายใจ คำถามที่ถามตัวเอง เราจะทำไปทำไม จนสุดท้ายหลวงพ่อก็ไปนอนอยู่จุดหนึ่ง มันไปไม่ได้แล้ว ทำอย่างไร หลวงพ่อเลยนึกว่า ถ้าเป็นพระพุทธรูปเจ้าท่านจะทำไหม ถ้าพระพุทธรูปเจ้ามาเจอเหตุการณ์แบบนี้ ท่านจะทำไหม ตอบได้ทันทีเลย ทำ กว๊านที่พระพุทธรูปองค์จะตรัสรู้ ท่านบำเพ็ญบารมีมากมายขนาดไหน ลองนึกดู เรื่องที่เราทำ มันเป็นผละธุลีสำหรับพระองค์ นิดเดียว ถ้าเราทำแค่นี้ไม่ได้ แล้วเราจะหวังว่าจะไปสู่นิพพานได้อย่างไร ตั้งแต่นั้นหลวงพ่อก็จึงใช้การกระทำของตัวเองทุกอย่าง เพื่อบำเพ็ญบารมีหรือสร้างพลังให้ตัวเอง”

ไม่ใช่แค่ดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ แต่ต้องมีการดูแลผู้ป่วยด้วย!!

“เราเริ่มจากดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ ต่อมาเป็นเรื่องของเด็ก ที่เป็นลูกของคนเป็นเอดส์ คือเด็กที่ติดเชื้อ เด็กกำพร้า หลวงพ่อก็ดูแลมาถึงทุกวันนี้ทั้ง ๒ เรื่อง จากนั้นก็ขยายไปดูแลเรื่องของคนชรา คนชราเกิดจากที่ว่าคนบางคนเอาพ่อแม่ เอาแม่มาอยู่ด้วย พอลูกตายก็ฝากแม่ไว้ พอลูก

ตายก็ทิ้งยายไว้ให้หลวงพ่อก็ นี่เป็นที่มาว่าหลวงพ่อก็ต้องดูแลคนชรา จาก ๑ คน เป็น ๒ คน ก็มากขึ้น จนหลวงพ่อก็รู้สึกว่าประเทศไทยเราปัญหาเรื่องคนชราเป็นปัญหาใหญ่แน่ ในอนาคตนะ หลวงพ่อก็เลยวางเส้นทางว่า ต่อไปเราก็จะดูแลคนชราอนาคาไม่มีลูกหลาน”

ไม่เท่านั้น เสด็จทางหลวงพ่อดูแล ทั้งเนื้อแก่ถึงสรรพสัตว์อีกจำนวนมาก

“ปัจจุบัน หลวงพ่อก็มาดูแลเรื่องสำคัญอีก คือเรื่องของสัตว์ ที่ผู้คนเลี้ยงแล้วเลี้ยงไม่ไหว เช่น หมา หลวงพ่อก็เก็บมาจรรจัด หมาที่เขาเอามาถวาย หรือหมาที่ชาวบ้านไม่มีปัญหาเลี้ยงแล้ว ฝากหลวงพ่อดูเลี้ยง หลวงพ่อก็เลี้ยงทั้งหมาทั้งแมว แมวก็มี ๔๐๐-๕๐๐ ตัว เดียวนี้ก็ขยายไปเรื่องลิงแล้ว เพราะลิงมาอยู่วัดมากขึ้น ๔๐๐-๕๐๐ ตัว เราก็ต้องมีอาหารให้ลิงกินทุกวัน เพราะลพบุรีเป็นเมืองลิง”

นอกจากคนชราแล้วสัตว์ในปางมัจจุสรีระก็

“ปัญหาเรื่องศิลปินนักร้อง ทั้งลูกทุ่งลูกกรุง พอเวลาถึงช่วงจังหวะหนึ่ง เขาแก่ ก็ไม่มีคนช่วยเขา บางคนเป็นตลก พอเจ็บป่วยมา เป็นมะเร็ง จนกระทั่งหมดเนื้อหมดตัว ไม่มีเงินรักษา ก็มาหาหลวงพ่อดูแล หลวงพ่อก็มีพื้นที่อีกส่วนหนึ่งดูแลสังคมแบบผู้ที่เป็นศิลปินเจ็บป่วยเสียชีวิต เราก็มีกองทุนช่วยเหลือศิลปิน”

ทำ รพ.สนาม รองรับผู้ป่วยโควิด

“อย่างทุกวันนี้ยังหนักเข้าไปอีก มีโควิดมา งานเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว เราก็มาสร้าง รพ.สนาม รับโควิดด้วย ทำทุกอย่างโดยไม่มีการใช้จ่ายเลยที่พักรักษา อาหาร เครื่องมือทาง

การแพทย์ เครื่องเอกซเรย์ เครื่องช่วยหายใจยาดี ๆ เรามีให้หมดเลย โดยเราไม่เก็บค่าใช้จ่ายอะไรจากผู้ป่วยเลยก็เป็นงานที่เราทำได้ สรุปนะ อะไรที่เราทำได้ เราก็กทำ”

ช่วงเด็กมีการศึกษา-มีงาน-รายได้!

“จากที่หลวงพ่อดูแลเด็กๆ มากมาย หลวงพ่อมีความคิดอย่างหนึ่ง ลูกๆ ต้องพึ่งตัวเองให้ได้ อะไรล่ะที่ทำให้พึ่งตัวเองได้ คนนี้เลี้ยงวัวเลี้ยงควาย คนนี้ปลูกผัก คนนี้เลี้ยงไก่ นี่พึ่งตัวเองได้ เรียกว่าทำงานอาชีพ บางคนอยากเล่นดนตรี หลวงพ่อก็หาอุปกรณ์เครื่องมือนดนตรีดีๆ นะ หลวงพ่อมองว่า อาชีพเรื่องการกีฬา ก็เป็นไปได้อยู่ละ ฟุตบอล (ศูนย์ฝึกฟุตบอล ใจฟ้า อคาเดมี) บางคนมอง เกี่ยวอะไรกับพระ ฟุตบอล เด็กๆ ที่อยู่กับหลวงพ่อ ไม่ได้ต้องเสียตังค์แม้แต่บาทเดียว เด็กทุกคนมีรายได้ตั้งแต่เข้ามาวันแรกของการฝึกแล้ว ตอนนี้เด็กทุกคนมีเงินเดือนแล้ว ๙๐๐ บาททุกคน เลือเสื้อผ้าฟรี อาหารฟรี ตื่นมาได้ดื่มนม หลวงพ่อเลี้ยงนมวัว

รีตนมวัว ให้ลูกๆ ดื่มนมสดๆ ทุกวัน ปลูกผักปลอดสารพิษให้ลูกกิน เลี้ยงไก่เพื่อเอาไข่มาให้ลูกเรากิน อยากให้ลูกเราโตเหมือนฝรั่ง ตัวสูงใหญ่ เล่นฟุตบอลมันต้องนะ ต้องแข็งแรงด้วย อยู่ฟิสิกินฟรี มีการศึกษาให้ เรียนให้จบปริญญาตรี”

จัดคอนเสิร์ตแห่งการให้ จากแผ่นดินไทยรักกัน

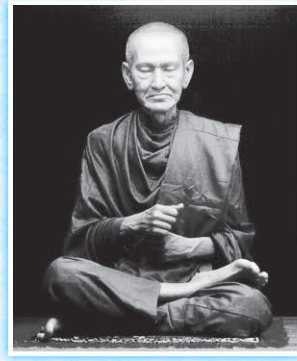
“อีกหนึ่งงานที่หลวงพ่อยากทำในชีวิตนี้คือ ให้คนไทยเราหันหน้ามามองกัน พุดคุยกัน เข้าใจกัน และนำมารู้ความรักกัน หลวงพ่อมองว่า พลังที่จะมาขับเคลื่อนเรื่องนี้เป็น ศิลปิน หลวงพ่อจึงว่าเป็นโอกาสที่ดีมากๆ ที่เราจะใช้ศิลปิน ให้ศิลปินมาช่วยกันสร้างความรักความสามัคคีขึ้นในชาติ ด้วยแนวคิดคือ ไทยรักกัน นี่เป็นคอนเสิร์ต ไม่ใช่คอนเสิร์ตอย่างเดียวนะ มันเป็นคอนเสิร์ตแห่งการให้ เป็นฟรีคอนเสิร์ต และทุกครั้งที่เราเล่นคอนเสิร์ต ก็จะมีขนม เสื้อผ้า ตู๊กตาไปแจกเด็ก มีอาหารทานฟรี เป็นโรงทาน คนมาดูคอนเสิร์ตได้มีอาหารทานฟรีด้วย ก็มีความสุข เราก็กพูดเรื่องนี้ว่า อยากให้คนไทยรักกัน โดยเอาดนตรีเป็นสื่อเท่านั้นเอง”

30 ปีแห่งการดำรงตนในเพศบรรพชิต หลวงพ่ออลงกต
ได้อุทิศตนเพื่อสังคมในหลากหลายรูปแบบ
ไม่เพียงแต่ที่ทุ่งกุศทัชในกันบู่วังโตนดอค์ แต่ยังมี
ที่ทุ่งพิกในอีกนาลงชีวิตที่ได้อุดรื้อนทุกข์จาก
โดยหลวงพ่อดำเนิน จะทำทุกสิ่ง ที่ทำได้ ด้วยหลักคิดที่ว่า
“เราเกิดมาแล้ว ได้ทำหน้าที่ของตัวองในนี้ดีที่สุด
นั่นคือความสำเร็จสูงสุดของชีวิต”

■ แหล่งที่มา : รายการ คนจริงใจไม่ท้อ , <https://mgronline.com/news1/detail/9640000119650>

วิภาวาทะ สมเด็จพระโต

วิธีปราบพระนอกรีต

เมื่อท่านเป็นสมภารวัดระฆังนั้น ปรากฏว่ามีพระเถระ ประพฤติล่วงพระวินัย ท่านก็ไม่กล่าวห้ามปรามหรือลงโทษ ทัณฑ์แต่อย่างใด ท่านใช้วิธีทำให้ผู้ทำผิดเกิดความละอาย ทีหลังก็ไม่กล้าทำอีก ครึ่งหนึ่งพระ ๒ รูปทะเลาะกัน ทุ่มเถียง กันที่หน้าวัด เสียงเถียงกันดังลั่นไปหมด เถียงกันไปเถียงกัน มากลายเป็นทำชก เมื่อถูกทำอีกองค์ก็บอก

“พ่อไม่กลัว”

“พ่อก็ไม่กลัว”

พระจะชกต่อยกันเสียแล้วละครับ เจ้าประคุณ สมเด็จฯ โต ได้ยินเสียงเอะอะอย่างนั้น ก็เอาดอกไม้ ธูปเทียน เข้าไปหาพระที่เถียงกันนั้น นั่งประนมมือพูดว่า

“พ่อเจ้าประคุณ ฉันขอฝากเนื้อฝากตัวกับพ่อด้วย ฉัน เห็นแล้วว่าพ่อเจ้าประคุณเก่งนัก นึกว่าเอ็นดูฉันเกิดพ่อคุณ”

พระ ๒ รูปนั้น ได้ฟังต่างก็แยกย้ายกันกลับกุฏิ ต่อ

มาเกิดความละอายและเสียใจได้เข้าไปกราบ ทำปฏิญาณกับ ท่านว่า จะไม่ประพฤติเช่นนั้นอีกต่อไป

คราวหนึ่งท่านไปธุระกับนายเทศ ขณะเดินผ่านหลัง โบสถ์ พบว่าพระกลุ่มหนึ่งกำลังทะเลาะตะกร้อกัน ท่านเอาพัด ด้ามจิวคี่ออก แล้วยกขึ้นบังหน้า ทำเป็นทิวาไม่เห็น นาย เทศถามว่า “ทำไมท่านจึงไม่ห้าม”

ท่านตอบว่า “ถึงเวลาเลิก เขาเลิกกันเองแหละ ถ้า ไม่ถึงเวลาเลิก แม้เราจะห้าม เขาก็ไม่เลิก”

ต่อมาพระเหล่านั้นทะเลาะตะกร้อกันอีก คราวนี้ท่านให้ ไปตามพระเหล่านั้นมา ฉะนั้นน้ำร้อนน้ำชาผสมน้ำตาลทราย แล้วถามเป็นทำนองอยากรู้ว่า การทะเลาะตะกร้อนี้ต้องฝึกหัด กันนานไหม ลูกข้างลูกหลัง อันไหนเตะยากกว่ากันอย่างไร

พระเหล่านั้นรู้เจตนาของท่าน เกิดความละอาย ต่าง ก็เลิกไม่ทะเลาะตะกร้อกันแต่นั้นมา

ความกระตือรือร้นของเจ้ากู

สมัยรัชกาลที่ ๓ มีสามเณรที่มาเรียนหนังสือที่พระ ที่นั่งดุสิตมหาปราสาท ขณะที่คอยอาจารย์มาสอน ก็ทะเลาะ ตะกร้อรอเวลา เพลินไปเลย เจ้าหน้าที่ยังเห็นก็มาห้ามปราม แต่ก็ไม่ยอมหยุด คงเข้าทำนองที่เจ้าประคุณสมเด็จฯ ว่า ถึง เวลาเลิก เขาเลิกกันเอง ไม่ถึงเวลาเลิก ทำอย่างไรก็ไม่เลิก เจ้าหน้าที่จึงนำความขึ้นกราบทูลรัชกาลที่ ๓ พระองค์กลับ รับสั่งว่า

“เจ้ากูจะเล่นบ้าง ก็ช่างเจ้ากูเถอะ”

เรื่องนี้เป็นมูลเหตุให้พระตามวัดต่างๆ เกิดนิยมทะเลาะ ตะกร้อกันทั่วไป ด้วยถือว่า พระเจ้าอยู่หัวไม่ทรงตำหนิห้าม ปราม ความจริง ถ้าเราศึกษาพระราชจริยวัตรของรัชกาล ที่ ๓ โดยตลอดจะเห็นว่า ทรงมีพระราชหฤทัยเสมอด้วยพระ โพธิสัตว์ ทรงอุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนามากมายหลาย สถาน ทั้งการบูรณะซ่อมแซมวัดวาอาราม การศึกษาของ

พระภิกษุสามเณร จนขนาดให้เปิดพระราชวังให้เป็นสำนักเรียน เรื่องจะไปตำหนิพระเถรนั้น ย่อมไม่ทรงกระทำเป็นแน่ แสดงให้เห็นถึงน้ำพระราชหฤทัยอันกว้างขวางของพระองค์ ส่วนผู้มีจิตใจคับแคบก็มักจะหาความใส่กันอยู่เรื่อยอย่างคราวมีงานฉลองวัดพระเชตุพนฯ มีพระเถรเที่ยวเดินปะปน เบียดเสียดกับคฤหัสถ์ชายหญิง พลุกพล่านไปหมด ก็มีคนนำเรื่องนี้กราบทูล รัชกาลที่ ๓ ก็รับสั่งว่า

“... คนก็มากด้วยกัน ก็ต้องเบียดกัน ! เป็นธรรมดา”
เข้าใจได้อย่างนี้ ก็สบายใจทั้งพระทั้งโยมแหละครับ

สวดมนต์จังหวะแปลก

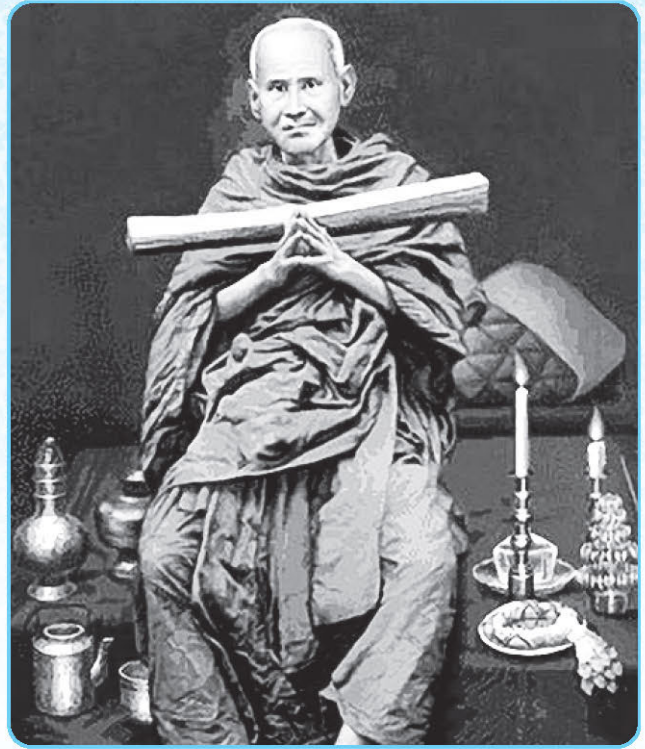
คราวหนึ่ง เจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าโกระ ขากลับผ่าน มาทางวัดชนะสงคราม พบพระลูกวัดของท่าน คือวัดระฆัง นั้นแหละกำลังสวดตลกคะนองที่วัดนั้น ท่านจึงแวะเข้าไปนั่ง ย่อยๆ ตรงหน้าพระสวดนั้น แล้วประนมมือกล่าวว่า “สาธุ สาธุ” แล้วลุกขึ้นเดินหลีกไป

พระเหล่านั้นรู้สึกตัวว่าตนทำผิด ทำให้สมภารวัดต้อง อับอายขายหน้า ก็เกิดความละอาย บางองค์ก็สึก องค์ที่อยู่ ก็ตั้งใจสวดไม่ประพฤตินั้นอีก

สมัยก่อน การสวดตลกคะนองเป็นที่นิยมแพร่หลาย บางครั้งพระนักสวด สวดหยาบโลนจนเสียสมณะสาธูป ไม่สมที่เป็นพระ ต้องถูกลงโทษ มีพระบรมราชโองการให้ชำระ พระสวดรำต่างๆ ส่งมาเป็นพหาก็มี สึกเอามาเป็นไพร่หลวง ก็มี สมัยนี้จะหาวัดที่มีพระสวด เล่นกระแทกจนต้ามตาลปัตร หักนี้หายาก นานๆ จะได้ยินสักครั้งหนึ่ง

ตักขะเขวระกรรมเก่า

ต่อมาครั้งหนึ่ง พระวัดระฆังเกิดทะเลาะกันรุนแรงถึงขั้นลงไม้ลงมือตีกันหัวแตก องค์ที่ถูกตีมาฟ้องเจ้าประคุณ

สมเด็จพระเจ้าให้ช่วยชำระคดีให้ที แต่ท่านบอกกับพระองค์นั้นว่า “คุณติเขาก่อนนี่จะ”

“กระผมไม่ได้ตี มีคนเป็นพยานได้” พระรูปนั้นเถียง ท่านก็ยังยืนยันว่า คุณติเขาก่อน อยู่แน่นอน พระรูปนั้นไม่พอใจ จึงไปฟ้องสมเด็จพระวันรัต (เซ่ง) วัดอรุณ ว่าเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าโกระ ไม่ยอมให้ความเป็นธรรม เราถูกตีก็บอกว่าเราตีเขาก่อน ทั้งที่ไม่ได้ตีเลย

สมเด็จพระวันรัตจึงถามเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าโกระ ท่านก็ยังยืนยันคำพูดเดิม สมเด็จพระวันรัตจึงถามว่า รู้ได้อย่างไรว่าพระองค์นี้ตีเขาก่อน

ท่านก็ตอบว่า รู้ได้ตามพระพุทธภาษิตว่า “เวรไม่ระงับ เพราะการจองเวร นี่เป็นเวรต่อเวรมันตอบแทนกัน” (หมายถึงองค์ที่ถูกตีนั้น) เมื่อก่อน-ชาติก่อนเคยตีเขามาก่อนแล้ว)

“ถ้าอย่างนั้น ท่านจงรับภาระช่วยระงับอธิกรณ์นี้ อย่าให้เป็นเวรกันเถอะ”

ท่านจึงให้อโวทว่า ให้ตั้งอยู่ในสมณสัญญา มีหิริ โอตตปปะ และไม่พึงจองเวรอาฆาตมาดร้ายกันต่อไป แล้ว ท่านก็เอาเงินทำขวัญให้แก่พระที่ถูกตี 12 บาท บอกว่า ท่านทั้งสองไม่มีความผิด ฉันเป็นผู้ผิด เพราะฉันปกครองไม่ดี

(อ่านต่อฉบับหน้า)

■ แหล่งที่มา : ลานธรรมจักร เรื่องลิลาวาทะสมเด็จพระเจ้าโกระ
จาก <http://www.dhammadjak.net>

“วันมาฆบูชา” เป็นวันที่มีความสำคัญทางพระพุทธศาสนา ๒ ประการคือ เป็นวันที่พระพุทธเจ้าแสดงธรรมโอวาทปาฏิโมกข์ และพระพุทธเจ้าทรงปลงอายุสังขาร โดยตรัสขณะแสดงธรรมว่า “ต่อไปนี้อีก ๓ เดือน เราจักเสด็จดับขันธปรินิพพาน” หลังจากทรงปลงอายุสังขารพระธรรมมาเป็นเวลา ๔๕ ปี

ความหมายของคำว่า “มาฆบูชา” ย่อมาจากคำว่า “มาฆปุรณมีบูชา” แปลว่า การบูชาพระในวันเพ็ญเดือน ๓ เหตุการณ์สำคัญในวันเพ็ญเดือน ๓ ปีนั้นเกิดเหตุอัศจรรย์ ๔ อย่าง เรียกว่า “จาตุรงคสันนิบาต” มีความหมายดังนี้

“จาตุร แปลว่า ๔ องค์ แปลว่า ส่วนสันนิบาต แปลว่า ประชุม”

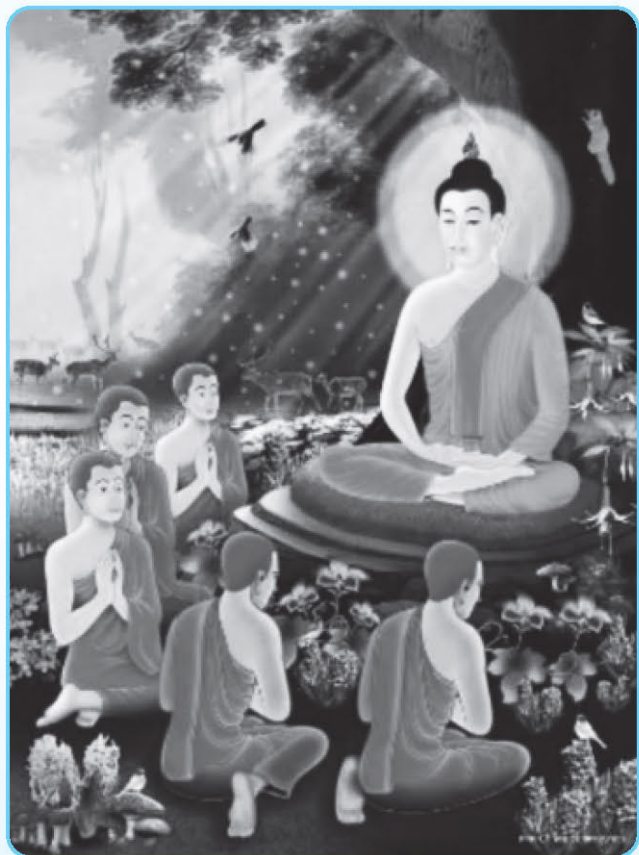
ความสำคัญของ “จาตุรงคสันนิบาต” ในวันมาฆบูชา

๑. พระสงฆ์จำนวน ๑,๒๕๐ รูป เดินทางมาเฝ้าพระพุทธเจ้า ณ เวฬุวันมหาวิหาร กรุงราชคฤห์ แคว้นมคธ ซึ่งพระสงฆ์เหล่านี้ต่างแยกย้ายไปจาริกเผยแผ่พระพุทธศาสนาในสถานที่ต่างๆ

๒. พระสงฆ์จำนวน ๑,๒๕๐ รูปเหล่านี้ ล้วนเป็นพระอรหันต์ทุกรูปโดยได้รับการบวชจากพระพุทธเจ้าโดยตรง เรียกว่าวิริยเหตภิกขุอุปสัมปทา

๓. พระสงฆ์จำนวน ๑,๒๕๐ รูป ต่างมาประชุมพร้อมเพรียงกันโดยมิได้มีการนัดหมาย

๔. วันที่มาประชุม ตรงกับวันเพ็ญเดือนมาฆะ (วันเพ็ญกลางเดือน ๓) เป็นวันที่พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงธรรมเทศนาอันเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา คือ โอวาทปาติโมกข์

ประวัติดิถีปฏิบัติวันมาฆบูชาในประเทศไทย

พิธีปฏิบัติ หรือพิธีกรรมวันมาฆบูชาในประเทศไทย เริ่มต้นสมัยรัชกาลที่ ๔ โดยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยมีพิธีพระราชกุศลนิมนต์พระสงฆ์วัดบวรนิเวศ และวัดราชประดิษฐ์ ๓๐ รูป ฉนในพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม เวลาค่ำเสด็จออกทรงจุดธูปเทียนเครื่องนมัสการแล้วพระสงฆ์สวดทำวัตรเย็นเหมือนอย่างทั่วแล้ว จึงได้สวดมนต์ต่อไปมีสวด

ศาลาโถวหาปาดิโมกข์ด้วย สวดมนต์จบทรงจุดเทียนรายตาม
รารอบพระอุโบสถ ๑,๒๕๐ เล่ม มีประโคมด้วยอีกครั้งหนึ่ง แล้ว
จึงได้มีเทศนาโถวหาปาดิโมกข์กัณฑ์ 1 เป็นเทศนาทั้งภาษามคร
และภาษาสยาม เครื่องกัณฑ์จีวรเนื้อดีผืนหนึ่ง เงิน ๓ ตำลึง
และขนมต่างๆ เทศน์จบพระสงฆ์ซึ่งสวดมนต์รับสัพพัตถ์ ๓๐ รูป
ถือปฏิบัติตามวิธีปักษณณาฝ่ายธรรมยุติกนิกาย

หลักธรรมสำคัญใน “วันมาฆบูชา”

หลักธรรมสำคัญในวันมาฆบูชา คือ “โถวหาปาดิโมกข์”
เป็นหลักธรรมอันเป็นหลักหัวใจสำคัญในพระพุทธศาสนาที่พระ
พุทธเจ้าแสดงธรรมให้แก่พระอรหันต์ทั้ง ๑,๒๕๐ รูปในวันนั้น
ได้แก่ การทำความดี, ละเว้นความชั่ว และทำจิตใจให้บริสุทธิ์

กิจกรรมในวันมาฆบูชาที่ชาวพุทธควรปฏิบัติ

กิจกรรมในวันมาฆบูชา แบ่งออกเป็น ๓ อย่าง ได้แก่
พิธีหลวง พิธีราษฎร์ และพิธีสงฆ์

๑. พระราชพิธี

สำนักพระราชวังจะมีหมายกำหนดการพระราชพิธี
ทรงบำเพ็ญพระราชกุศลในวันมาฆบูชา ออกประกาศให้ทราบ
โดยทั่วกันทุกปี โดยปกติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะเสด็จฯ
ไปทรงบำเพ็ญพระราชกุศลด้วยพระองค์เอง ที่วัดพระศรีรัตน
ศาสดาราม แต่บางปีจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ผู้แทน
พระองค์ไปปฏิบัติพระราชกรณียกิจแทน

๒. พิธีราษฎร์

สถานศึกษา จะพานักเรียนไปประกอบพิธีในวัด ด้วย
การนัดหมายให้แต่งกายสุภาพเรียบร้อย นำเครื่องสักการะไป
เวียนเทียนในช่วงบ่ายหรือเย็น ส่วนประชาชนนำดอกไม้ ธูป
เทียน ไปเวียนเทียนกันที่วัดในช่วงเย็น หรือช่วงค่ำ หลังจากฟัง
โถวหาเสร็จแล้วจะร่วมกันเดินเวียนเทียนรอบโบสถ์

๓. พิธีสงฆ์

พระสงฆ์จะเป็นผู้นำประกอบพิธีต่างๆ ให้โถวหา สวด
มนต์ แสดงธรรมและประวัติความเป็นมาของวันมาฆบูชา และ
เจริญสมณิภาวนา

ในวันมาฆบูชาช่วงเย็นถึงค่ำจะมีการเวียนเทียนรอบพระ
อุโบสถ โดยเริ่มจากพระสงฆ์ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา
ประชาชนทั่วไป กระทำ ๓ รอบ ด้วยการเวียนทางขวาเรียกว่า
เวียนแบบทักษิณาวรรต

- รอบที่ ๑ ให้รำลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า โดยภาวนา
คาถา บทอิติปิโส ภควาฯ ไปจนจบ เพื่อให้จิตใจมีสมาธิ

- รอบที่ ๒ ให้รำลึกถึงคุณพระธรรม โดยภาวนาคาถา

บทสวดคาถา โต ะคะวะตา ธัมโมฯ ไปจนจบ

- รอบที่ ๓ ให้รำลึกถึงคุณพระสงฆ์ โดยภาวนาคาถา
บทสัพปัญโญ ะคะวะโต สาณะกะสังโฆฯ ไปจนจบ

กิจกรรมต่างๆ ที่ควรปฏิบัติในวันมาฆบูชา ช่วงเช้าพุทธ
ศาสนิกชนควรเตรียมภัตตาหารทำบุญตักบาตร ช่วงบ่ายเดิน
ทางไปวัดเพื่อฟังเทศน์ เจริญสมณิภาวนา และช่วงเย็นเวียน
เทียนรอบพระอุโบสถ แต่เนื่องจากปี ๒๕๖๕ ยังพบการระบาด
ของโควิด-๑๙ ในหลายพื้นที่ อาจเลือกปฏิบัติธรรม ทำสมาธิ
และเวียนเทียนออนไลน์ได้ที่บ้าน เพื่อเป็นการป้องกันการติด
เชื้อตามมาตรการของรัฐ ลดการแพร่ระบาดของโรคด้วย

■ แหล่งที่มา : สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปางสดับพิณสามสาย

พิณ สายตั้ง คือ ทำตนให้ลำบาก
พิณ สายหย่อน คือ ความอยากสุข สบายหู
พิณ สายกลาง ห่วงทั้งสองส่องแสงพรู
ดีดเสียงดูไพเราะ เสนาะฟัง
สองทางข้างต้นไม่ใช่ทางถูก
พระอินทร์ผูกปรัชญากล้าความหวัง
สายกลางแท้มีขณิมา พายินยัง
ไปสู่ฝั่งตรัสรู้เชิดชูธรรม

ปางทรงรับมรุตปาयाส

ตั้งแต่ทรงผนวชมาพรรษาหก
วิสาขเข้าวารดิถีกเลศงามขำ
สุชาดานำมรุตปาयाสล้ำ
บรรจุถาดทองคำ เข้าประเคน
เข้าใจว่าพระองค์เป็นรุกขเทพ
ตั้งเคยอธิษฐานเสพผลบุญเด่น
ได้บุตรชายสมจิตคิดกฏเกณฑ์
จึงถวายทานเครื่องเช่นดุษฎี

ภิกษุชาล

โดย : พ.อ.(พิเศษ)สัมฤทธิ์ คมขำ

ในขณะนั้นพระองค์ก็นั่งอยู่ ณ ที่นั้นนั่นเอง ไม่ห่างไกลจากพระพุทธเจ้ามากนัก พระพุทธองค์จึงยกพระหัตถ์ขวาชี้ไปยังพระองค์สิริมาลพร้อมด้วยตรัสว่า “มหาบพิตร ภิกษุรูปนั้นแหละคือ พระองค์สิริมาล” พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงสะดุ้งหวาดกลัว มีพระโลมาชาติชูขึ้น (ขนลุก) จนพระพุทธเจ้าทรงสังเกตเห็นได้ จึงตรัสกับพระเจ้าปเสนทิโกศลต่อไปว่า “มหาบพิตรอย่าทรงกลัวเลย ตอนนี้พระองค์สิริมาลไม่มีภัยใด ๆ ต่อพระองค์แล้ว (มา ภายี มหาราช มา ภายี มหาราช นตฺถิ เต อโธ ภย)”

พระเจ้าปเสนทิโกศลกลับทรงได้พระสติ ทรงระงับความหวาดหวั่นความกลัวไว้ได้ แต่ยังไม่ทรงปลงพระทัยว่าภิกษุรูปนั้นเป็นพระองค์สิริมาลจริงหรือ จึงทรงขยับพระองค์เข้าไปใกล้ ตรัสถามว่า “พระคุณเจ้าคือพระองค์สิริมาลใช่หรือไม่” พระองค์สิริมาลทูลว่า “ขอถวายพระพร ใช่แล้วมหาบพิตร” เพื่อความมั่นใจพระหฤทัยยิ่งขึ้น พระเจ้าปเสนทิโกศลตรัสถามต่อไปว่า โยมบิดามารดาของท่านชื่อใคร ซึ่งพระองค์สิริมาลทูลตอบได้ถูกต้องว่า บิดาของท่านชื่อคัคคะ มารดาของท่านชื่อมันตานี ครั้นทราบประจักษ์เช่นนั้น พระเจ้าปเสนทิโกศล คงจะทรงปลื้มพระทัยมาก จึงตรัสต่อพระองค์สิริมาลว่า “ท่านพระผู้เป็นเจ้าผู้บุตรของคัคคะและมันตานี จงเบาใจเถิด โยมจะขออุปถัมภ์บำรุงอย่างดี ด้วยอาหารบิณฑบาตเสนาสนะที่อยู่อาศัย และเครื่องบริวาร ตลอดจนยารักษาโรค จะไม่ให้ลำบากใด ๆ (อภิมมตฺ ฆณฺเฑยโย คคฺโค มนฺตานีปุตฺโต อหฺมยฺยสฺสคคฺคสฺส มนฺตานีปุตฺตสฺสอสุกฺกํ กิรฺสฺสามิ จีวรฺปิณฑฺปาตเสนาสนคฺคิลาณปจฺจุยฺยาเสสฺสชฺชปรีทฺติขารานํ) แต่ว่าพระองค์สิริมาลเมื่อบวชแล้วท่านอธิษฐานจะบำเพ็ญเพียรอยู่ป็นวัตร ถือการออกบิณฑบาตเป็นวัตร ใช้ผ้าบังสุกุลเป็นวัตร จะใช้เพียงไตรจีวร คือไม่ต้องอาศัยเสนาสนะในวัด ไม่รับอาหารที่มีผู้นำมาถวาย บิณฑบาตได้มาอย่างไรก็จะฉันไปตามนั้น ไม่รับ

คหบดีจีวรที่มีผู้ถวาย จะใช้ผ้าบังสุกุลเท่านั้น จะเป็นอยู่แบบง่าย ๆ ถืออุตุงควัตรอยู่อย่างนั้น จึงทูลแก่พระเจ้าปเสนทิโกศลว่า ท่านมีจีวรครบบริบูรณ์แล้ว ขอมหาบพิตรอย่าถือเป็นพระภาระเลย จะไม่ขอรับกวนในสิ่งใด ๆ (อลํ มหาราช ปรีฏญฺเม ติจีวรํ...) พระเจ้าปเสนทิโกศลกลับไปประทับนั่งต่อพระพักตร์พระพุทธเจ้าอีก แล้วกราบทูลสรรเสริญพระพุทธเจ้าว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นาคัจจราย์เหลือเกิน ไม่เคยมี ไม่น่าเชื่อ พระองค์ทรงฝึกคนที่ใคร ๆ ไม่สามารถฝึกได้ ทรงสามารถสงบบุคคลที่ใคร ๆ ก็ให้สงบไม่ได้ ทรงสามารถดับบุคคลที่ใคร ๆ ก็ดับเขาไม่ได้ ข้าพระองค์ไม่สามารถฝึกเขาผู้ใดได้แม้ด้วยการใช้อาวุธ แต่พระพุทธองค์ทรงฝึกเขาได้โดยไม่ใช้ศัตราวุธใด ๆ เลย” (อจฺฉริยฺภณฺเต อพฺภูตํ ฆณฺเฑ ยาวญฺจิภณฺเต ภควา อทฺนตานิ ทเมตา อสเม นตานิ สเมตา อปรีนิพฺพุตานิ ปรีนิพฺพาเปตา ยํ ทิ มยฺภณฺเต นาสกฺขิมหา ทณฺเฑนปี สตฺเถนปี ทเมตุ โล ภควตา อทฺมฺเฑน อสฺตฺเถน ทนฺโต) ครั้นอยู่สนทนากับพระพุทธเจ้าครู่หนึ่ง พระเจ้าปเสนทิโกศลทูลลากลับเป็นอันว่าไม่ได้ไปกราบองค์สิริมาลได้ พบพระองค์สิริมาลอยู่กับพระพุทธเจ้าในวัดพระเชตะวันนั้นเอง ประหนึ่งว่าเป็นการจุดได้ด่าตอ

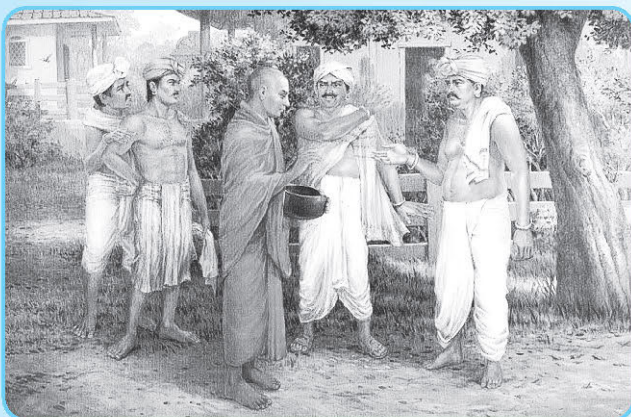
ได้กล่าวเรื่องขององค์สิริมาลมาถึงตรงนี้ ก่อนที่จะกล่าวเรื่องของท่านต่อไป ก็ขอสรุปเรื่องไว้ตรงนี้ก่อนว่า การที่องค์สิริมาลเป็นคนเลว เป็นโจรผู้เหี้ยมโหด ชุ่มฉ่าคน ก็เห็นได้ชัดว่าองค์สิริมาลขุดรากของตนเอง (รากของความเป็นมนุษย์)ทิ้งไป เป็นคนไม่มีราก แล้วจะเจริญก้าวหน้าได้อย่างไร ก็เป็นคนชนิดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ขุดรากตนทิ้งไปจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ขาดราก มันจะยืนต้นมีกิ่ง ใบ ดอก ผล ได้อย่างไร ฉะนั้น คนไม่มีรากถ้ายังเป็นคนยังมีชีวิตอยู่ ก็เป็นคนได้ที่รูปร่างหน้าตา ย่อมไม่สามารถเป็นคนดีคนเจริญก้าวหน้าได้ เป็นคนประเภทมนุษย์

รัจฉาโน และมนุสสเปโต เท่านั้น เป็นมนุสสมนุสโส กับมนุสสเทโว ไม่ได้และการที่องคฺลิมาลถูกเขาเกลียดชัง เกลียดกลัว เคียดแค้น ถึงกับไปร้องต่อพระเจ้าปเสนทิโกศล

ว่า (มัน) เป็นคนโหดเหี้ยม มีมือเปื้อนเลือดโดยตลอด มีจิตหมายมั่นที่จะฆ่าอยู่เสมอ ไม่มีความปรานีต่อผู้ใดเลย เป็นคนที่ทำให้บ้าน ตำบล ชนบท ต้องร้างไปเพราะชาวบ้านอพยพหนีด้วยความหวาดกลัว จนต้องทูลให้พระเจ้าปเสนทิโกศล ไปปราบให้เด็ดขาด ก็เพราะเขาประพฤติดนเป็นคนไม่มีราก คือศีล ก็หมายถึงศีล ๕ นั้นแหละว่าเป็นรากคน ยังไม่ได้กล่าวถึงศีลข้ออื่น ๆ เลย ลำพังขาดข้อแรกเพียงข้อเดียวคนเขาก็เกลียดชังหวาดกลัวถึงขนาดนี้ ทำให้เดือดร้อนโดยทั่วทั้งตนและผู้อื่น

ฉะนั้น เมื่อองคฺลิมาลกล่าวกับพระพุทธเจ้าว่า สมณะท่านจงหยุด พระพุทธเจ้าจึงตรัสตอบทันทีว่าเราหยุดแล้ว เจ้าจงหยุดด้วยซิ พระพุทธเจ้าท่านไม่ทรงหมายถึงการหยุดเดินหยุดวิ่งอย่างที่องคฺลิมาลคิดแต่ทรงหมายถึงการไม่ทำผิดศีล ๕ ตั้งแต่ข้อแรกนี้เลย เพราะพระองค์ทรงบอกแล้วว่าเป็นรากของคน แล้วไปขุดรากตนทิ้งไปทำไม ฝ่ายองคฺลิมาลก็คิดแต่อยากให้พระพุทธเจ้าหยุดเพื่อตนจะได้ฆ่าได้ง่าย ๆ ถ้า สมมุติว่าพระพุทธเจ้าทรงหยุดให้องคฺลิมาลปลงพระชนม์จริง ๆ องคฺลิมาลจะได้ความดีอะไรเพิ่มขึ้นหรือ ก็เปล่าทั้งนั้น มีแต่จะได้ความชั่วที่ทับถมเพิ่มพูนยิ่งขึ้น จะก่อความเดือดร้อนแก่ตนและผู้อื่นอย่างไม่สิ้นสุด แต่โดยความเป็นจริง จะไม่มีผู้ใดแม้มีฤทธิ์เดชจะสามารถปลงพระชนม์พระพุทธเจ้าได้เลย เพราะพระองค์ทรงบำเพ็ญบารมีมาจนเต็มเปี่ยม จนได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าโดยบริบูรณ์แล้ว

แต่ก็นับว่าเป็นโชคดีขององคฺลิมาล ที่ฟังพระดำรัสพระพุทธเจ้าแล้วเข้าใจความหมายได้ทันที เพียงพระองค์ตรัสขยายความไปนิดหน่อยว่า ท่านวางอาญาในสัตว์ทั้งหลาย จึงชื่อว่าหยุดแล้วทุกเมื่อ ส่วนองคฺลิมาลยังไม่สำรวจในสัตว์ทั้งหลายคือยังเบียดเบียน ทำร้าย ฆ่า จึงชื่อว่ายังไม่หยุด ตอนนั้นแหละเป็นการพลิกผันสถานการณ์ ความเข้าใจ ความสำนึก เกิดขึ้นในจิตขององคฺลิมาลทันที เขาเห็นว่าพระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดจริง ๆ ถึงกับน้ำตาซึมแล้วโยนดาบและอาวุธทิ้งลงเหว ตรงเข้ากราบ

พระบาทของพระพุทธเจ้าแล้วขอบวชทันที นี่เพียงเข้าใจความของหมายของคำว่า "หยุดแล้ว" ความชั่วทั้งปวง ความคิดชั่วร้ายผู้อื่น หลุดผล็อยออกจากจิตและความรู้สึกขององคฺลิมาลในบัดดล โดยที่พระพุทธเจ้ายังไม่ทรงอธิบายขยายความไปมากมาย

เป็นอันได้ประจักษ์ไว้ตรงนี้ก่อนว่า เมื่อองคฺลิมาล เริ่มมีศีลข้อแรก หยุดฆ่า หยุดเบียดเบียนทำร้ายก็ไม่มีเหตุอันใดที่ชาวเมืองจะกลัวเขาอีกต่อไป หมดยกจากองคฺลิมาลแล้ว บัดนี้ขอเล่าเรื่องของท่านองคฺลิมาลต่อไป ท่านได้มาบวชเป็นภิกษุสาวกของพระพุทธเจ้าแล้ว แต่ยังไม่บรรลุอรหัตผล ยังไม่เป็นพระอรหันต์ เพียงแต่ประพฤติธรรมอยู่กับพระพุทธเจ้า มีศีล ๕ บริบูรณ์แล้วแน่นอน ชาวเมืองกลับยกย่องสรรเสริญ พระเจ้าแผ่นดินก็พิจารณาพระองค์ว่าจะอุปถัมภ์บำรุงทุกอย่างไม่ให้ลำบาก เพียงแต่ท่านไม่รับเพราะจะประพฤติจรตวัตรเป็นอยู่ง่าย ๆ

นี่เป็นการชี้ชัดได้ประการหนึ่งว่า ศีลและธรรมย่อมคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม ไม่ให้ตกไปสู่ความชั่ว (ธมโม กุโลกปตนธาริธาริ) ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม (ธมโม ทเว รกฺขติ ธมฺมจาริ) ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุข (ธมฺมจาริ สุขํ เสติ) ผู้จะประพฤติธรรมก็มีศึลนั้นแหละเป็นพื้นฐานให้ได้ก่อน การเปลี่ยนตนจึงเปลี่ยนที่การกระทำ กระทำเหตุอย่างไร ก็จะได้รับผลไปตามนั้นไม่ว่าจะช้าหรือเร็ว

อาจเกิดผลทันที และเกิดผลในโอกาสต่อ ๆ ไปก็ได้ แต่ผลทางใจเกิดทันที ไม่ต้องรอกาลเวลา องคฺลิมาลผู้นี้ ทำตัวอย่างไว้ให้เห็นชัดแล้ว ใครผู้ใดคิดว่าตนมีส่วนที่ไม่ดี มีจุดด้อยอยู่ยากจะเปลี่ยนตนจากดำเป็นขาว ก็ไม่จำเป็นต้องไปแสวงหาตัวอย่างอื่นก็ได้ เรื่องขององคฺลิมาลนี้แหละเป็นตัวอย่างที่เพียงพอ ท่านบวชเป็นภิกษุโดยไม่มีผู้ใดบังคับท่าน พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ทรงบังคับ เพียงแต่ตรัสพระวาจาออกไป แล้วองคฺลิมาลอุกคิดได้เอง ขอบวชเอง พอใจที่จะหยุดยั้งตนเองด้วยตนเองในความชั่วที่เคยทำมาก่อน บวชเข้ามาแล้วท่านก็ปฏิบัติเคร่งครัดเรียบร้อยตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน จนได้บรรลุอรหัตผลในที่สุด

กิจกรรมพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ

วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๕ มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ จัดโครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ มอบของขวัญวันเด็กให้แก่โรงเรียน ในอำเภอโคกสำโรง จ.ลพบุรี ได้แก่โรงเรียนวัดหนองคู , โรงเรียนบ้านเขาสะพานนาค , โรงเรียนบ้านพรหมทิน , โรงเรียนบ้านหลุมข้าว , โรงเรียนโคกสำโรง และโรงเรียนบ้านเขาทับควาย เนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ๒๕๖๕

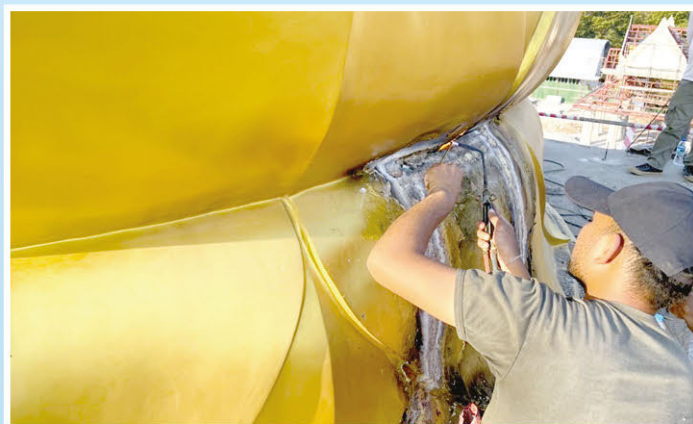
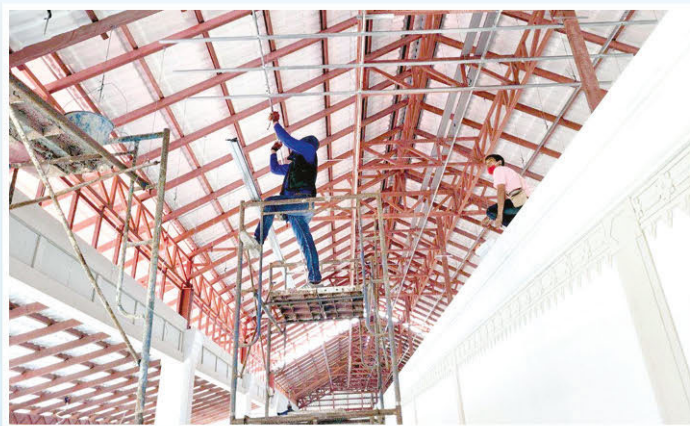

มูลนิธิพุทธสถานฯ ร่วมกับคณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง มอบถุงยังชีพช่วยเหลือ ผู้ยากไร้ ผู้ป่วยติดเตียง และคนชรา ในเขตอำเภอโคกสำโรง

ความก้าวหน้า

การก่อสร้างอาคารแทนประดิษ

ฐานพระพุทธรูปบุรีศรีสุวรรณภูมิ และ อาคารประกอบ

รับชมวิดีโอความก้าวหน้า อาคารแทนประดิษฐาน
พระพุทธรูปบุรี และอาคารประกอบ ได้ที่นี่

ขอเชิญร่วมบูชาวัตถุมงคล

เพื่อสมทบทุนสร้าง อาคารแทนประดิษฐาน พระพุทธพลบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ

A. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ผิว)

ราคา 999 บาท

B. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ทอง)

ราคา 1,499 บาท

C. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ผิว)

ราคา 1,999 บาท

D. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ทอง)

ราคา 2,999 บาท

E. พระพุทธรเจ้าน้อย (รมมันปู)

ราคา 3,999 บาท

F. พระพุทธรเจ้าน้อย (ไฟเบอร์รมมันปู)

ราคา 499 บาท

G. พระพุทธรเจ้าน้อย (ปิดทอง)

ราคา 4,999 บาท

H. พระพุทธรเจ้าน้อย (ไฟเบอร์พ่นทอง)

ราคา 499 บาท

สนใจสั่งจอง
0 ๓๖๓๗ ๑๓๐๐

ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ในจังหวัดลพบุรี

วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ คณะสงฆ์ อำเภอโคกสำโรง บิณฑบาตสิ่งของช่วยเหลือ ตามโครงการ สร้างสุข สามัคคี ทำความดีเพื่อแผ่นดินพระพุทธศาสนา

วันอังคารที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ คณะสงฆ์อำเภอเมืองลพบุรี ประชุมพระสังฆาธิการในเขตการปกครองคณะสงฆ์ อำเภอเมืองลพบุรี ระดับเจ้าอาวาส รองเจ้าอาวาส ผู้ช่วยเจ้าอาวาส เลขาธิการทุกระดับและไวยาวัจกร ณ ห้องประชุมพระนารายณ์ ชั้น ๔ อาคารรัตนเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พระราชวิสุทธิประชาณถ
(หลวงพ่อดลงกต วัดพระบาทน้ำพุ)
ประธานอุปถัมภ์

ขอเชิญร่วมบริจาคสมทบทุนสร้าง

อาคารแท่นประดิษฐาน พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ

รับชมวิดีโอตัวอย่างของอาคารแท่นประดิษฐาน พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ ได้ที่นี่

ร่วมบริจาคตามกำลังศรัทธา

ธนาคาร กสิกรไทย สาขา โคกสำโรง

ชื่อบัญชี : ทุนนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

เลขที่บัญชี 095-1-96242-2

หรือสแกน QR CODE

มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

www.srisuvarnabhumibuddhist.com

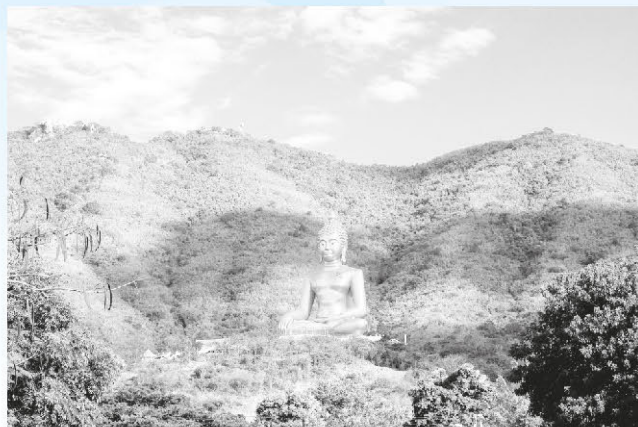
๐๓๖-๗๗๑๓๐๐-๕๐ , ๐๙๐-๘๘๓-๘๗๑๔

ที่ตั้ง ๑๖๙ หมู่ ๕ ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี ๑๕๑๒๐

พาเที่ยววัด

ไหว้พระลพบุรี 1 วันก็เที่ยวได้ เก็บครบวัดเด่นดัง ทำบุญ เสริมสิริมงคล

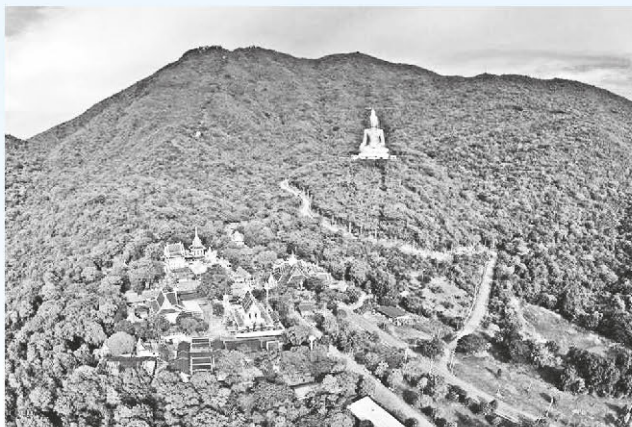

วัดเขาวงพระจันทร์

วัดที่มีชื่อเสียงอันดับต้น ๆ ของลพบุรี โดดเด่นด้วย “พระพุทธโชค” หรือพระเชียงแสน พระพุทธรูปปางมารวิชัย ศิลปะสมัยเชียงแสน ขนาดใหญ่ที่ตั้งอย่างสง่างามอยู่บนเชิงเขาวงพระจันทร์ มองเห็นได้จากกระยะไกล และยังมีเส้นทางเดินขึ้นเขาที่จะต้องเดินขึ้นบันไดมากถึง ๓,๗๙๙ ขั้น ระยะทางราว ๆ ๑,๖๘๐ เมตร เพื่อขึ้นไปยังยอดเขาวงพระจันทร์ สูงจากระดับน้ำทะเลราว ๆ ๖๕๐ เมตรโดยด้านบนจะเป็นที่ประดิษฐานของรอยพระพุทธบาทพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์หลายองค์ รวมทั้งมีรูปปั้นเจ้าแม่กวนอิมให้กราบไหว้ขอพร และมีจุดชมวิวที่สามารถมองเห็นขุนเขาและเมืองลพบุรีที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง คู่รักนิยมพากันมาเดินขึ้นเขาที่นี่เพื่อพิสูจน์ความรัก ทุก ๆ ปีจะมีการจัดงานประจำปีในช่วงเดือนกุมภาพันธ์

ที่ตั้ง : ตำบลห้วยโป่ง อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

เวลาเปิด-ปิด : เปิดให้เข้าเที่ยวชมทุกวัน สามารถเดินขึ้นเขาได้ตั้งแต่เวลา ๐๗.๐๐-๑๔.๐๐ น. (ไม่

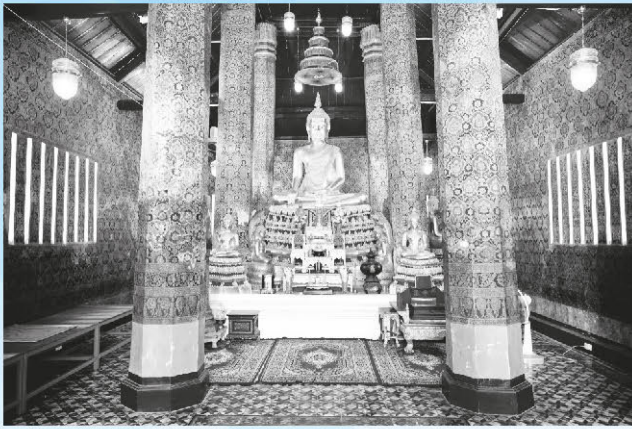

ควรเดินขึ้นหลังจากนี้ เพราะหากเกิดเหตุฉุกเฉินจะมีติดและขอความช่วยเหลือลำบาก) ในช่วงงานประจำปีจะเปิดให้เดินขึ้นเขาตลอด ๒๔ ชั่วโมง

วัดกวิศรารามราชวรวิหาร

วัดสำคัญของเมืองลพบุรี มีฐานะเป็นพระอารามหลวงชั้นตรี อันดับ ๑ ชนิดราชวรวิหาร สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ซึ่งในตอนนั้นมีชื่อว่า วัดขวิด แต่ต่อมาพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานนามใหม่ว่า วัดกวิศราราม และกลายเป็น วัดกวิศรารามราชวรวิหาร ในปัจจุบัน พระบาท

สมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เคยเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์มายังวัดแห่งนี้เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๑๙

ความโดดเด่นของวัดนี้เริ่มด้วยพระอุโบสถ ที่มีสถาปัตยกรรมงดงาม เป็นแบบมหาอุด คือ มีประตูเข้า-ออกทางเดียว ไม่มีหน้าต่าง ด้านในประดิษฐานพระพุทธรูปปางมารวิชัยสมัยอยุธยา พร้อมด้วยจิตรกรรมฝาผนังที่มีลวดลายงดงามตามแบบช่างชาวลพบุรีในสมัยก่อน ด้านหลังพระอุโบสถมีเจดีย์ทรงกลมตั้งอยู่บนฐานสี่เหลี่ยม สวยสง่า

ที่ตั้ง : ถนนเพชรราชา ตำบลท่าหิน อำเภอเมืองลพบุรี

เวลาเปิด-ปิด : เปิดให้เข้าเที่ยวชมทุกวัน ในส่วนของพระอุโบสถจะเปิดให้เข้าเที่ยวชมบางวันเท่านั้น

วัดห้วยแก้ว

แหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมของอำเภอบ้านหมี่ ด้วยมีสิ่งปลูกสร้างและเจดีย์กลางน้ำ **"พระเจดีย์มหาเมตตารัตนรังษี"** สถาปัตยกรรมผสมผสานศิลปะขอมไทย และเมียนมา ตัวของพระเจดีย์โดดเด่นอยู่กลางสระน้ำกว้าง สูง ๓๒.๘๐ เมตร เส้นผ่านศูนย์กลางพระเจดีย์ ๒๔ เมตร มีสะพานจากฝั่งทอดยาวเข้าไปยังเจดีย์ที่อยู่กลางน้ำยาว ๒๙.๗๐ เมตร

ภายในเจดีย์ประดิษฐานพระพุทธรูปหยกขาว ๘ องค์ พร้อมกับบรรจุพระบรมสารีริกธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระกรุ (พระร่วง) จำนวน

๘๕,๐๐๐ องค์ สามารถเข้าไปไหว้พระขอพร พร้อมทั้งเดินเวียนรอบพระเจดีย์ได้

ที่ตั้ง : หมู่ที่ 1 ตำบลมหาสอน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี

เวลาเปิด-ปิด : เปิดให้เข้าเที่ยวชมทุกวัน ตั้งแต่เวลา ๐๗.๐๐-๑๗.๐๐ น.

วัดเกริ่นกฐิน

วัดชื่อดังของบ้านหมี่ ด้วยเคยเป็นที่พำนักของพระเกจิอาจารย์ชื่อดัง **"พระครูวิมลสมณวัตร (เพี้ยน อคฺคธมฺโม)"** หรือที่ชาวบ้านและลูกศิษย์เรียกกันว่า **"หลวงพ่อเพี้ยน"** พระนักพัฒนาที่ช่วยนำความเป็นอยู่ที่ดีเข้าสู่ชุมชน จึงทำให้มีผู้ศรัทธามาก มีลูกศิษย์ทั่วทุกสารทิศ และถึงแม้ว่าปัจจุบันหลวงพ่อเพี้ยนได้มรณภาพไปแล้ว แต่ยังมีพุทธศาสนิกชนและนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยียนที่นี่เพื่อกราบไหว้ขอพรกับหลวงพ่อเพี้ยนไม่ขาดสาย นอกจากนี้ภายในวัดก็ยังมีพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ **"หลวงพ่อบาน"** ประดิษฐานอยู่ในวิหารแก้ว พร้อมด้วย

พระเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ศาลากลางน้ำ พุทธอุทยาน และสิ่งที่น่าสนใจอื่น ๆ ให้ได้เที่ยวชม

ที่ตั้ง : ตำบลบ้านชี อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี

เวลาเปิด-ปิด : เปิดให้เข้าเยี่ยมชมทุกวัน ตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๐๐ น.

วัดเชิงท่า

วัดสำคัญของลพบุรี ตั้งอยู่ใกล้กับพระนารายณ์ราชนิเวศน์ ด้านหลังติดกับแม่น้ำลพบุรี แต่เดิมนั้นมีชื่อว่า วัดท่าเกวียน เพราะสมัยก่อนจะทำการค้าและขนส่งสินค้ากันทางน้ำ แล้วลำเลียงสินค้าต่อไปทางบกด้วยเกวียน ซึ่งทำน้ำของวัดแห่งนี้ก็เป็นท่าเทียบเรือสินค้า

ภายในวัดเชิงท่ามีสิ่งที่น่าสนใจอยู่ไม่น้อย ไม่ว่าจะเป็นพระอุโบสถ พระเจดีย์ประธาน กุฏิสงฆ์สถาปัตยกรรมเก่าแก่ ศาลาตรีมุข ศาลาโถกานธรรมสภา หอระฆังและศาลาการเปรียญ พิพิธภัณฑ์หอโสมภณศิลป์ ฯลฯ ซึ่งล้วนมีสถาปัตยกรรมและการตกแต่งที่งดงามตามแบบไทยที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์

ที่ตั้ง : ถนนเพชรราชา ตำบลท่าหิน อำเภอมืองลพบุรี

เวลาเปิด-ปิด : เปิดให้เข้าเที่ยวชมทุกวัน ตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๐๐ น.

วัดไผ่

วัดสวยอีกแห่งของลพบุรี สันนิษฐานว่าสร้างมาตั้งแต่สมัยอยุธยา มีชื่อเสียงในเรื่องของพระศรีอริยเมตไตรย พระพุทธรูปเก่าแก่ที่มีพุทธลักษณะงดงาม นั่ง

ขัดสมาธิคล้ายปางมารวิชัย ศิลปะแบบรัตนโกสินทร์ ชาวบ้านให้ความเคารพศรัทธาอย่างมาก ทุก ๆ ปีจะมีการจัดงานเทศกาลนมัสการพระศรีอริย์เพื่อความเป็นสิริมงคลของชาวบ้านและผู้ที่มีบุญ

นอกจากนี้ภายในวัดก็ยังมียี่งสิ่งสำคัญอื่น ๆ อีกมากมาย อาทิ พระวิหารเก่าห้อง, พิพิธภัณฑ์สถาน, ลายปูนปั้นหน้าวิหาร, พระประธานปางสมาธิในซุ้มเรือนแก้วคล้ายพระพุทธชินราช, ศาลาราย, เจดีย์เก่า และศาลากลางน้ำ เป็นต้น

ที่ตั้ง : ตำบลเขาสมอคอน อำเภอบำรุง จังหวัดลพบุรี

เวลาเปิด-ปิด : เปิดให้เข้าเที่ยวชมทุกวัน ตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๐๐ น.

วัดสุวรรณคีรีปก

ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาตะกร้าทอง โดยตัววัดส่วนหนึ่งก็อยู่ภายในถ้ำ บริเวณลานวัดสามารถมองเห็นวิวมุมสูง เห็นไปถึงอ่างเก็บน้ำซับเหล็ก บรรยากาศเงียบสงบ สิ่งที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง ก็คือ **“พระพุทธรูปสิรินิมิตมงคล”** พระประธานองค์ใหญ่ที่อยู่บริเวณห้องโถง ซึ่งมีพุทธ

ลักษณะสวยงามแปลกตา ใกล้เคียง กันเป็นถ้ำค้างคาว ในช่วงพลบค่ำจะมีค้างคาวนับแสนตัวบินออกมาจากถ้ำเป็น สายยาว อันซีนลพบุรีที่ไม่ควรพลาด

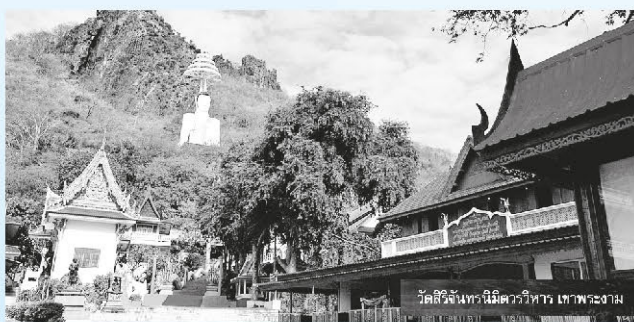
ที่ตั้ง : ตำบลนิคมสร้างตนเอง อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี

เวลาเปิด-ปิด : เปิดให้เข้าเที่ยวชมทุกวัน ตั้งแต่ เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๐๐ น.

วัดสิริจันทรนิมิตรวรวิหาร (เขาพระงาม)

ชาวบ้านจะเรียกกันว่า วัดเขาพระงาม ด้วยตั้ง อยู่ทางทิศตะวันออกของเชิงเขาพระงาม ปัจจุบันมีฐานะ เป็นพระอารามหลวงชั้นตรี ชนิดวรวิหาร ลัทธิฐานว่า สร้างมาตั้งแต่สมัยทวารวดี พบหลักฐานทางโบราณสถานและโบราณวัตถุมากมาย เช่น พระพุทธไสยาสน์ ที่สร้างด้วยศิลาแลงแบบโบราณ, ซากฐานพระสถูปเจดีย์ เก่าบนยอดเขา และซากกำแพงเก่าไม่เพียงเท่านั้น ภายในวัดยังมีปูชนียวัตถุที่สำคัญอื่น ๆ เช่น รอยพระพุทธบาท จำลอง, พระสังกัจจายน์, พระพุทธเพชรรัตนสุวทันามัย มหามุนีชินสีห์วิสุทธิโสภาคย์, รูปเหมือนท่านเจ้าคุณพระเทพวรคุณ (พิมพ์ ปณฺญาทีโป) และพระพุทธรูปปฏิภาคมัธยมพุทธกาล

ที่ตั้ง : ตำบลเขาพระงาม อำเภอเมืองลพบุรี

เวลาเปิด-ปิด : เปิดให้เข้าเที่ยวชมทุกวัน ตั้งแต่

เวลา ๐๘.๐๐-๑๗.๐๐ น.

วัดท่าเขาปรังค์

วัดสวยสุดอันซีนอีกแห่งของลพบุรี ตั้งอยู่บริเวณ เชิงเขาจอมฟางในตำบลนิคมลำนารายณ์ อำเภอ ชัยบาดาล โดดเด่นด้วยพระพุทธรูปองค์ใหญ่สวยงามที่ ตั้งอยู่กลางลานวัด เป็นพระพุทธรูปปางปฐมเทศนาที่ ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย สูง ๕๖ เมตร หน้าตักกว้าง ๓๒ เมตร พร้อมด้วยวงล้อธรรมจักรด้านหลัง และฉัตรด้านบน

ที่ด้านหลังของพระพุทธรูปปางปฐมเทศนา จะมี ทางเดินขึ้นไปยังเจดีย์นวลโลกุตตระ หรือเจดีย์ ๙ ยอด สีเหลืองทองอร่าม สร้างขึ้นเพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ สามารถเข้าไปกราบไหว้ขอพรได้ ท่านใดเดินขึ้นบันไดไม่ไหว ก็มีถนนให้ขับรถขึ้นไปจอดบริเวณลานจอดรถบนเขาด้วย

ที่ตั้ง : ตำบลนิคมลำนารายณ์ อำเภอชัยบาดาล จังหวัดลพบุรี

เวลาเปิด-ปิด : เปิดให้เข้าเที่ยวชมทุกวัน ตั้งแต่ เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๐๐ น.

เป็นอีกเส้นทางไหว้พระและเส้นทางท่องเที่ยว ลพบุรี ถ้ามาเยือนลพบุรีและได้เที่ยวที่เที่ยวลพบุรีไปบ้าง แล้ว ก็ลองเที่ยวเส้นทางไหว้พระกันบ้าง นอกจากจะได้ ชมสถานที่พุทธสถานสวย ๆ แล้ว ก็ยังจะได้ไหว้พระ ขอพร ทำบุญ เพื่อความเป็นสิริมงคล เด็กก็เที่ยวได้ ผู้ใหญ่ก็เที่ยวดี พาครอบครัวไปเที่ยวได้เลย

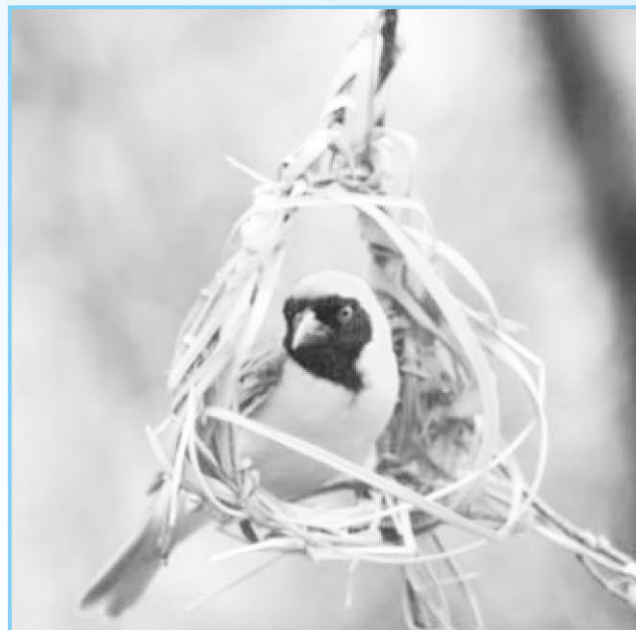
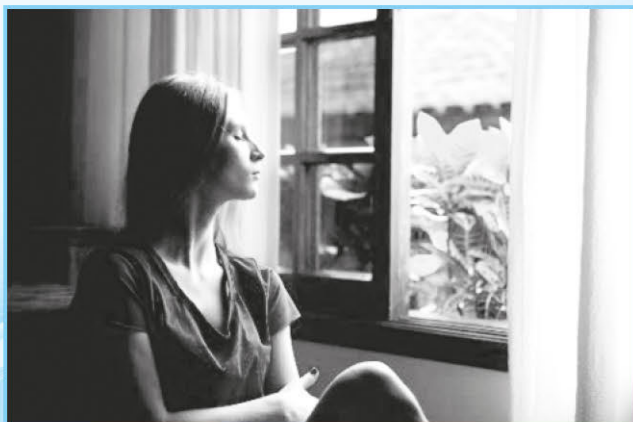
■ แหล่งที่มา : <https://travel.kapook.com/view213543.html>

มองชีวิตอย่างไร ในวันที่คาดหวังอะไรไม่ได้เลย...

เราคงเคยพบว่า เมื่อทำอะไรไม่ได้วางแผนหรือมองการณ์ไกล ถึงเวลาเลยรับมือไม่ได้,ไม่ทันมันก็เสียหาย แต่ในอีกด้านบางที ทั้งตั้งใจ และวางแผนเอาไว้ดีบิตก็มีอะไรมาทำให้พังไม่เป็นท่า มันก็ทำให้รู้สึกแย่ เพราะเราอุตส่าห์ลงทุนอะไรไปมากมาย...

ถ้าจะบอกว่าเหตุเพราะ วิกฤติไวรัสระลอกใหม่กว่า ที่ต่อจากระลอกใหม่ หลังจากระลอกแรก...เอ่อ มันก็คือวิกฤติคราวเดียวกัน แต่มันคงต้องแบ่งเรียกเพื่อเหตุผลทาง...ทางความรับผิดชอบกระมัง จะได้โทษนั่นนี่กันได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เสียหายกว่าการป่วยทางกาย คือ **“การป่วยใจ และแรงกดดันในการดำเนินชีวิต”** ของใครหลายคน

ถึงแม้ไม่มีวิกฤตินี้ คนเราย่อมมีความแตกต่างกันในยามประสบปัญหาชีวิต ถึงจะต่างกรรมต่างวาระ ทว่าบางคนต้อง “ล้ม ลุก คลุก คลาน” แต่บางคนแค่ “ซวนเซ เป่ แล้วก็ไปต่อ...”

คงตอบชัด ๆ ได้ยากว่า เหตุผลเพราะอะไร บางคนอาจแค่โชคไม่ดี บางคนปัญหาของเขาอาจไม่หนักหนาจริงก็ได้ บางคนอาจมีต้นทุนดี แต่สิ่งเหล่านี้อยู่ที่ **“แค่เรามองเขา”** เขาอาจไม่ได้ต้นทุนดี, อาจเจอปัญหาหนักมากอยู่ หรือไม่มีโชคอะไรช่วยก็ได้ ที่สำคัญถ้านี้เป็นเวลาที่ปัญหาเกิดกับเรา มันไม่มีประโยชน์อะไรเลยในการมัววิเคราะห์คนอื่น หรือเปรียบเทียบกับคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่เราย่ำแย่กว่า...เพราะในช่วงเวลาที่เต็มไปด้วยปัญหา หรือสถานการณ์ที่คาดเดาอะไรยาก สิ่งที่ต้องมีมากคือ **“สติ”** และการ **“มองตัวเอง”** เท่านั้น เขียนเช่นนี้ดูง่าย **อะอะก็ให้มีสติ มองโลกแง่ดี เรื่องเช่นนี้ใครก็รู้** ดูอ่านกันจนเบื่อ แต่มันก็เริ่มที่ตรงไหนไม่ได้ นอกจาก **“ตรงนี้”** นี่แหละจริง ๆ

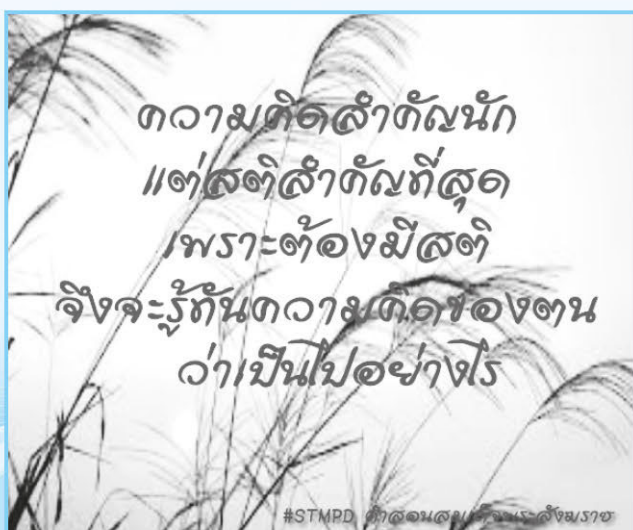

ในทางตรงกันข้าม เวลาที่ปัญหาถาโถม มีปัจจัยแย ๆ หลายอย่างก็ควร หยุด ลด นี้ไม่ใช่เวลามาคิดอะไรไกล ๆ จินตนาการไม่ควรนำมาใช้ (ที่พอเอามาคิดตอนนี้ก็มักจะเป็นเชิงลบ) มองตัวเรา มองรอบ ๆ ตัว อะไรที่ต้องแก้ก่อน หรือในเวลานี้เราทำได้ เหมือนเดินช้า ๆ ก็มองใกล้ ๆ สำรวจหาสิ่งเล็กน้อยที่พอทำได้ไปเรื่อย ๆ อย่างระมัดระวัง... นี่ละ “เดินช้าให้มองใกล้ เดินไวให้มองไปข้างหน้า”

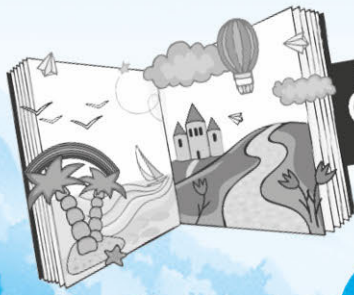

เดินช้าให้มองใกล้ เดินไวให้มองไปข้างหน้า
 หน้าที่จริง “สติ” ใช่มิเพียงบางเวลา หากต้องพยายามมิให้ตลอดเวลา ถ้าตอนนี้ยังไม่มีเมื่อไหร่จะมี? โดยแง่คิดหนึ่งที่ยากให้ไว้จากเรื่องนี้คือ ในช่วงชีวิตที่ยังปกติดีเสมือนเส้นทางชีวิตราบเรียบหรือก้าวหน้า ก็เหมือนเราวิ่ง หรือเดินไปข้างหน้าได้ไว ในช่วงนี้เราควรมองไปให้ไกล มองไปข้างหน้ามาก ๆ เพราะยังไม่รู้ว่าอะไรจะเจออะไร ยิ่งไปได้เร็วยิ่งต้องคิดเผื่อ มองอนาคตให้มาก หากไม่ยากล้มแรงตอนสะดุด เพราะส่วนใหญ่จะระเริงกันอยู่มากกว่า...

เพราะชีวิตไม่ว่าช่วงเวลาไหนเราก็คาดเดาอะไรไม่ได้อยู่แล้ว มันจึงต้องปรับตามสิ่งที่ เป็นจริง วันนี้เดินช้า วันหน้าเดินเร็ว วันนี้ทุกข์ใจ ก็ต้องผ่านให้ได้ วันหน้าที่จะสุขใจก็ยังพร้อม รออยู่ มียาก มียาก สลับกันไป “เลิกเดา” แล้วปรับตัวตามเท่าที่เราทำได้ แล้วทำให้เต็มที่ ดีที่สุด

■ แหล่งที่มา : บทความฉบับปรับปรุง เผยแพร่ครั้งแรก
 Facebook Sirichaiwatt เมื่อ 14/05/2021

นิทานชาดก

เรื่อง... เสี่ยงสัตว์ ๘ ชนิด

ในสมัยหนึ่ง พระพุทธเจ้าประทับอยู่วัดเชตวัน เมืองสาวัตถี ทรงปรารภเสียงแสดงความแค้นอันน่าสพึงกลัวที่พระเจ้าโกศลได้สดับในเวลาเที่ยงคืน ได้ตรัสอดีตนิทานมาสาธก ว่า...

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พระโพธิสัตว์เกิดเป็นฤๅษีบำเพ็ญพรตอยู่ในป่าหิมพานต์ ต่อมาปีหนึ่งได้เข้าไปพำนักอยู่ในสวนหลวงของพระเจ้าพรหมทัต ผู้ปกครองเมืองพาราณสี โดยที่พระราชามิทรงทราบได้ ในคืนหนึ่ง เวลาเที่ยงคืนขณะที่พระราชากำลังบรรทมอยู่นั้นได้สดับเสียง ๘ เสียงติดต่อกันไม่ขาดสาย คือ

๑. เสียงนกกระยางตัวหนึ่งในสวนหลวงร้อง

๒. แมงกาคัยอยู่ทีเสาระเนียดโรงช้างร้อง

๓. แมลงภู่ที่ช่อฟ้าเรือนหลวงร้อง

๔. นกดูเหว่าที่เลี้ยงไว้ในเรือนหลวงร้อง

๕. เนื้อที่เลี้ยงไว้ในเรือนหลวงร้อง

๖. ลิงที่เลี้ยงไว้ในเรือนหลวงร้อง

๗. กิณนร (อมนุษย์ในเทพนิยายก่อนบนเป็นมนุษย์ก่อนล่างเป็นนก) ร้อง

๘. พระปัจเจกพุทธเจ้าได้เปล่งเสียงอุทานขึ้น

พระองค์เมื่อสดับเสียงเหล่านี้แล้วตกพระทัยสะดุ้งกลัว ในวันรุ่งขึ้นจึงรับสั่งให้พราหมณ์ไพร่หลวงเข้าเฝ้าสอบถามถึงเภทภัยพวกไพร่หลวงดูถูกแล้วถวายบังคมว่า “อันตรายจักมีแก่พระองค์พระเจ้าข้า” แล้วแนะนำให้ทำการบูชาญัตว์อย่างละ ๔ ตัวพระราชาทรงอนุญาตให้ทำตามนั้น

สมัยนั้น มีชายหนุ่มลูกศิษย์ของหัวหน้าพราหมณ์บูชาญัตว์คนหนึ่งเป็นผู้มีปัญญาฉลาดเฉลียว จึงเข้าไปหาอาจารย์พร้อมอ้อนวอนว่า “อาจารย์ การบูชาญัตว์ด้วยสัตว์ของท่านอย่าได้ทำเลยนะท่านอาจารย์” อาจารย์ตอบว่า “เจ้าช่างไม่รู้อะไรเสียเลย ถ้าเราไม่ทำการบูชาแล้วเราจะมีอาหารที่ดี ๆ รับประทานได้อย่างไร”

ชายหนุ่ม “อาจารย์ ขอท่านอย่าเห็นแก่ปากแกล่ท้องแล้วไปตกนรกเลยนะ” พวกพราหมณ์ได้ฟังเช่นนั้นแล้ว

ก็โกรธหาว่าเขาซัดลาภ

ชายหนุ่มกลัวมีอันตรายแก่ตนเองจึงขอตัวเข้าเมืองไปแสวงหานักบวชเพื่อจะให้ไปห้ามพระราชินีไม่ให้กระทำการบูชาญัตติ ได้แวะเข้าไปหาฤๅษี ในสวนหลวงนั้น ด้วยมั่นใจว่าจะเป็นผู้ที่พระราชินีให้ความเคารพนับถือ เรียนให้ฤๅษีทราบ ว่า “พระคุณเจ้า ท่านไม่คิดจะส่งเคราะห์ชีวิตสัตว์บ้างหรือ พระราชินีรับสั่งให้ฆ่าสัตว์บูชาญัตติในวันนี้ ท่านช่วยปลดเปลื้องความทุกข์แก่สัตว์น้อยใหญ่จะไม่สมควรอยู่หรือ” พระฤๅษีตอบว่า “ก็ถูกต้องล่ะพ่อหนุ่ม แต่ว่าพระราชินีไม่รู้จักรเรา และเราก็มารู้จักพระราชินีเช่นเดียวกัน”

ชายหนุ่ม “ว่าแต่ว่า พระคุณเจ้ารู้ผลของเสียงที่พระราชินีทรงสวดหรือไม่”

พระฤๅษี “ใช่เรารู้”

ชายหนุ่ม “เมื่อรู้ทำไมไม่กราบทูลพระราชินีล่ะ”

พระฤๅษี “พ่อหนุ่ม ถ้าพระราชินีเสด็จมาที่นี่ เราก็จะกราบทูลให้ทรงทราบ”

ชายหนุ่มรีบเข้าไปกราบทูลพระราชินีให้ทรงทราบว่า มีฤๅษีคนหนึ่งมาพำนักอยู่ที่สวนหลวง ทราบเสียงที่พระองค์ทรงสวดว่า มีผลเป็นอย่างไร พระราชินีเสด็จไปสวนหลวงโดยเร็วไว ใ้หัวฤๅษีแล้วถามถึงเสียงเหล่านั้น พระฤๅษีกราบทูลให้ทรงทราบว่า “มหาบพิตร.. จะไม่มีอันตรายอะไรแก่พระองค์เลย เพราะได้สวดเสียงเหล่านั้น นกกระยางตัวหนึ่งที่สวนหลวงไม่ได้เหยื่อ หิวอาหารจึงร้องขึ้นเป็นเสียงแรก ถ้าพระองค์จะเมตตาต่อมัน ก็จงชำระสวนให้สะอาดแล้วปล่อยน้ำให้เต็มสระเกิด” พระราชินีรับสั่งให้อำมาตย์คนหนึ่งไปกระทำตามนั้น

พระฤๅษีทูลต่อว่า “แม่กาตัวหนึ่งที่เสาะเพเนียดโรงช้างโคกเศร้างคิดถึงลูกน้อย ๒ ตัวที่ตายไป จึงร้องเป็นเสียงที่ ๒ สาเหตุเพราะนายคราญช้างซื้อพันธุ์ระที่ตาบอดช้างหนึ่ง เวลาขี่ช้างออกจากโรงมักจะเอาขอตีกแม่กาบ้างลูกกาบ้าง ร้องร้องมันบ้าง แม่กาได้รับความลำบากจึงร้องขอให้ตาของนายคราญช้างนั้นบอดทั้ง ๒ ข้าง ถ้าพระองค์จะเมตตาต่อมัน จงเรียกนายพันธุ์ระมาให้เลิกทำพฤติกรรมนั้นเสียเถิด”

พระราชินีรับสั่งให้หาตัวนายพันธุ์ระมาเข้าเฝ้า ทรงปรึกษาแล้วไล่ออกไป ทรงตั้งคนอื่นเป็นนายควาญช้างแทน

พระฤๅษีทูลต่อว่า “แมลงภู่ตัวหนึ่งที่ชอบฟ้ามหาปราสาทกัดกินกระพี้ไม้หมดแล้วไม่อาจจะกัดกินแก่นไม้ได้ เมื่อไม่ได้อาหารและบินออกไปที่อื่นไม่ได้ จึงร้องออกไปเป็นเสียงที่ ๓ ถ้าพระองค์จะทรงเมตตาต่อมันจงให้คนนำมันออกจากช่อฟ้ามันเกิด” พระราชินีรับสั่งให้ทหารคนหนึ่งไปนำแมลงภู่ออกจากช่อฟ้าแล้วปล่อยไป

พระฤๅษีทูลต่อว่า “นกคู้เหว้าตัวหนึ่งคิดถึงป่าที่ตนเคยอยู่อาศัยว่า ‘เมื่อไรหนอเราจึงจะพ้นกรงนี้ ได้ไปสู่ป่าที่ร่มเย็นของเรา’ จึงร้องขึ้นไปเป็นเสียงที่ ๔ ถ้าพระองค์จะทรงเมตตา มัน จงปล่อยมันเกิด” พระราชินีรับสั่งให้นายพรานคนหนึ่งนำมันไปปล่อยที่ของมันตามเดิม

พระฤๅษีทูลต่อว่า “เนื้อตัวหนึ่งในเรือนหลวงที่พระองค์เลี้ยงไว้ มันเป็นพญาเนื้อ เมื่อคิดถึงนางเนื้อของตนจึงร้องขึ้นเป็นเสียงที่ ๕ ถ้าพระองค์จะทรงเมตตา ก็ปล่อยมันไปเกิด” พระราชินีรับสั่งให้นำมันไปปล่อยที่เดิม

พระฤๅษีทูลต่อว่า “มีลิงตัวหนึ่งที่ถูกเลี้ยงไว้ในเรือนหลวงมีความกำหนัดต้องการผสมพันธุ์กับฝูงลิงในป่า ดิ้นรนอยากจะไปจึงร้องขึ้นเป็นเสียงที่ ๖ ขอพระองค์ทรงปล่อยมันไปเกิด” พระราชินีรับสั่งให้ทำตามนั้น

พระฤๅษีทูลต่อว่า “มีกิ้งก่าตัวหนึ่งที่ถูกล้างไว้ในเรือนหลวงคิดถึงนางกิ้งก่า ดิ้นรนเพราะอำนาจกิเลส จึงร้องขึ้นเป็นเสียงที่ ๗ ขอพระองค์ทรงปล่อยมันไปเกิด” พระราชินีรับสั่งให้ทำตามนั้น

พระฤๅษีทูลต่อว่า “มหาบพิตร เสียง ๘ เป็นเสียงอุทานของพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่งที่อายุสังขารจะสิ้นลง จึงเหาะมาจากภูเขายังถิ่นมนุษย์จึงได้บรินิพพานที่โคนไม้รังในสวนหลวงของพระองค์ เวลามาทถึงยอดปราสาทของพระองค์ได้เปล่งเสียงอุทานขึ้น ขอเชิญพระองค์เสด็จไปปลงศพท่านด้วยเถิด” ทูลจบก็นำพาพระราชินีไปยังที่นั้น พระราชินีพร้อมหมู่พลได้ทำการบูชาศพพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยดอกไม้ของหอม สั่งให้งดการบูชาญัตติ ให้ตักลงประกาศห้ามฆ่าสัตว์ในเมือง ให้เล่นมหรสพและทำการสักการะศพของพระปัจเจกพุทธเจ้าตลอด ๗ วัน พระฤๅษีได้แสดงธรรมแก่พระราชินีให้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาทแล้วก็กลับเข้าป่าหิมพานต์ตามเดิม

■ แหล่งที่มา : <http://www.dhammathai.org/chadoknt/chadoknt17.php>

มงคลที่ ๑๗

“สงเคราะห์ญาติ”

ต้นไม้ที่เกิดรวมกันเป็นป่าดง

แต่ละต้นย่อมช่วยด้านลมพายุให้แก่กัน จึงยืนต้นอยู่ได้นาน
ผิดจากต้นไม้ที่เกิดอยู่โดดเดี่ยว แม้จะเป็นไม้เจ้าป่าสูงใหญ่ก็ตาม

เมื่อได้พายุตามลำพัง ย่อมหักโค่นลงโดยง่าย

เช่นกัน คนที่มีญาติอยู่พร้อมหน้า ก็ย่อมมีผู้คอยช่วยเหลือ

ด้านทานมรสุมชีวิตให้ผ่อนหนักเป็นเบา

และเมื่อเราทำดีมีสุข มีทางเจริญก้าวหน้า ก็มีคนให้ความสนับสนุน

ญาติ แปลว่า คนคุ้นเคย คนใกล้ชิด หมายถึง
บุคคลที่คุ้นเคยและวางใจกันได้ มี ๒ ประเภท ได้แก่

๑. ญาติทางโลก แบ่งได้เป็น ๒ พวก คือ

- ญาติโดยสายโลหิต เช่น ทวด ปู่ ย่า ตา ยาย
ลุง ป้า น้า อา พี่ น้อง หลาน เหลน ฯลฯ (สำหรับพ่อแม่
ลูก ภรรยาสามี ถือว่าเป็นคนใกล้ชิดเรามากที่สุดขอให้
ยกไว้ต่างหาก เพราะเรามีหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติต่อบุคคล
เหล่านี้น่าจะต่างกันออกไป)

- ญาติโดยความใกล้ชิดคุ้นเคย เช่น เป็นเพื่อน
สนิทสนมกับเราโดยตรงหรือสนิทสนมกับญาติทางสาย
โลหิตของเรา

๒. ญาติทางธรรม หมายถึง ผู้เป็นญาติเพราะเหตุ
๔ ประการ คือ

- เป็นญาติเพราะบวชให้เป็นภิกษุ
- เป็นญาติเพราะบวชให้เป็นสามเณร
- เป็นญาติเพราะให้นิสสัย (พิธีกรรมของสงฆ์
ที่พระอุปัชฌาย์ให้แก่ศิษย์)
- เป็นญาติเพราะสอนธรรมะให้

ลักษณะญาติที่ควรสงเคราะห์

- เป็นคนที่พยายามช่วยเหลือตนเองก่อนแล้ว
อย่างเต็มที่ ไม่ใช่เอะอะ มีอะไรก็วิ่งมาหาทำเฉยๆ งอมือ

มงคลที่ ๑๗ สงเคราะห์ญาติ

ต้นไม้ที่เกิดรวมกันเป็นป่าดง แต่ละต้นย่อมช่วยด้านลมพายุให้แก่กัน จึงยืนต้นอยู่ได้นาน
ผิดจากต้นไม้ที่เกิดอยู่โดดเดี่ยว แม้จะเป็นไม้เจ้าป่าสูงใหญ่ก็ตาม เมื่อได้พายุตามลำพัง ย่อมหักโค่นลงโดยง่าย
เช่นกัน คนที่มีญาติอยู่พร้อมหน้า ก็ย่อมมีผู้คอยช่วยเหลือ ด้านทานมรสุมชีวิตให้ผ่อนหนักเป็นเบา
และเมื่อเราทำดีมีสุข มีทางเจริญก้าวหน้า ก็มีคนให้ความสนับสนุน

งอเท้า ไม่ยอมช่วยตนเองรู้จักทำตัวให้น่าช่วย มีความ
ประพฤติดี ไม่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข มีสัมมาคารวะ มีความ
อ่อนน้อมถ่อมตน มีน้ำใจโอบอ้อมอารี

เวลาที่ควรสงเคราะห์ญาติ

๑. เมื่อยากจนหาที่พึ่งไม่ได้
๒. เมื่อขาดทุนทรัพย์ค้าขาย
๓. เมื่อขาดยานพาหนะ
๔. เมื่อขาดอุปกรณ์ทำกิน
๕. เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วย
๖. เมื่อคราวมีฐานะการงาน
๗. เมื่อคราวถูกไล่ความ มีคดี

เรื่องการสงเคราะห์ญาติ จะว่าง่ายก็เหมือนยาก ครั้นจะว่ายากก็เหมือนง่าย คนทิ้งญาติพี่น้องจนตัวเองเสีย ผู้เสียคนไปก็มีคนที่สงเคราะห์ญาติพี่น้องจนตัวเองแทบตายทั้งเป็นก็มาก เรื่องนี้จึงต้องมีขอบเขต มีวิธีการที่เหมาะสม ไม่ใช่ใครทำอะไรให้ญาติแล้วจะดีเสมอไป

วิธีสงเคราะห์ญาติทางโลก

ความมุ่งหมายของการสงเคราะห์ญาติอยู่ในการผูกสามัคคีรวมน้ำใจญาติให้เป็นปึกแผ่นโดยใช้หลักสังคหวัตถุ ๔ ดังนี้

๑. **ทาน** หมายถึง การเอื้อเฟื้อแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ให้ของฝากยามเยี่ยมเยียนให้ของขวัญยามมงคลให้ของกินของใช้ยามตรุษยามสารท ตลอดจน ให้ทุนรอนทำมาหากิน โดยควรจะต้องแบ่งกลางไว้สำหรับสงเคราะห์ญาติโดยเฉพาะ และเมื่อแบ่งปันให้ญาติไปแล้ว ก็ไม่คิดจะทวงคืน แต่ถ้าเขานำมาคืนเองก็ควรเก็บสำรองไว้ในบกลางนี้อีกสำหรับสงเคราะห์ญาติคนอื่น ๆ ที่เดือดร้อนต่อไป

๒. **ปิยวาจา** พูดจาต่อกันด้วยคำสุภาพอ่อนโยน เรียกสรรพนามตามศักดิ์ เช่น เรียกลุง ป้า น้า อา อันเป็นภาษาของคนรักใคร่เคารพนับถือกัน ถึงจะโกรธเคือง

ขัดใจก็ไม่แข่งขันหักกระดูกหรือนินทาว่าร้าย

๓. **อิตถจริยา** ทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่ญาติ คือช่วยเหลือเมื่อมีฐานะการงาน เช่น แต่งงาน บวชนาค เจ็บป่วย เป็นความ งานศพ และอื่นๆ อย่างน้อยก็ให้กำลังใจ

๔. **สมานัตตตา** วางตัวกับญาติให้เหมาะสมกับฐานะ ตำแหน่ง เหตุ-การณ์ สิ่งแวดล้อม เคารพญาติผู้ใหญ่เอ็นดูญาติผู้น้อย เสมอต้นเสมอปลาย ร่วมทุกข์ร่วมสุขไม่ทอดทิ้งกัน

วิธีสงเคราะห์ญาติทางธรรม

ชักชวนญาติให้รู้จักประกอบการบุญการกุศล ชักนำให้ได้ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ให้ตั้งอยู่ในศรัทธา สอนธรรมะให้ ชักนำให้บวช ชักนำให้ปฏิบัติธรรม

อาปัสงาสการสงเคราะห์ญาติ

๑. เป็นฐานป้องกันภัย ศัตรูหมู่พาลทำอันตรายได้ยาก
๒. เป็นฐานอำนาจ ให้ขยายกิจการงานได้ใหญ่โตขึ้น
๓. เป็นบุญกุศล
๔. เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจกัน
๕. ทำให้สนิทสนมคุ้นเคยกัน
๖. ทำให้เกิดความสามัคคีกัน
๗. ทำให้เกิดความจงรักภักดีต่อกัน
๘. ทำให้ตระกูลใหญ่โต มั่นคง
๙. ทำให้มีญาติมากทุกภพทุกชาติ
๑๐. เป็นแบบอย่างที่ดีแก่อนุชนรุ่นหลัง
๑๑. เป็นการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีให้เกิดขึ้น
๑๒. เป็นเหตุให้เกิดสันติสุขไปทั่วโลก

“ตระกูลใดที่หมู่ญาติได้ร่วมกันสร้างสรรค์ จรรโลงวงศ์วาน ให้เป็นปึกแผ่นแน่นหนา จะเป็นที่เกรงขาม แก่บุคคลทั้งหลาย แม้ผู้มุ่งร้ายก็ไม่กล้ามาเบียดเบียน ประดุจความหนาทิบแห่งกอไผ่ที่มีหนามแวดล้อมอยู่รอบข้าง ย่อมไม่มีใครเข้าไปตัดได้ง่ายๆ หรือเหมือนดัง กอบัวที่เจริญงอกงามอยู่ในสระ ย่อมเป็นที่เจริญตาเจริญใจแก่ผู้พบเห็น”

■ แหล่งที่มา : กัลยาณมิตร เพื่อนแท้สำหรับคุณ เรื่อง มงคลชีวิต ๓๘ ประการ จาก www.kalyanamitra.org

ถ้าเราไม่มีสติ ไม่รู้ตัวทั่วพร้อม
ไม่รู้แจ้งเห็นจริง สิ่งที่เราจะไม่รู้อีกอย่าง
ไม่รู้ว่าอะไรบุญ อะไรบาป แต่ถ้าเรามีสติ
เราก็จะรู้ว่า อันนี้บุญ อันนี้บาป

พระราชวิสุทธิประชานถ
(หลวงพ่อดองกต)

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ
สถานปฏิบัติธรรม และสังฆเวชนียสถาน
www.srisuvarnabhumbuddhist.com

Facebook

Line

Youtube

ธรรมะจาก... หลวงพ่อเจ้าคุณฯ

เรื่อง...ทำไมการพัฒนาตน ต้องหมั่นตำหนิตนเอง เตือนตนเอง

ตลอดชีวิตของคนเรา คงไม่มีใครที่จะไม่ถูกตำหนิตติเตียน เรามักจะได้รับการติเตียน ตักเตือน หรือถ้าเบาลงหน่อยก็จะเป็นคำแนะนำ การชี้แนะ จากคนอื่น ถ้าเรามองด้วยทัศนคติที่ดีต่อโลก ใครที่ติเตียนเรา ให้ข้อแนะนำเรา ต้องถือว่าคนนั้นเป็นกัลยาณมิตร ถ้าเขาติเตียนด้วยความเมตตาหรือปรารถนาดีต่อเราจริงๆ เราควรจะรับฟัง ยินดี และขอบคุณที่เขาเตือนเรา ในทางพุทธศาสนา พระพุทธองค์ท่านสอนให้เราเตือนตนเอง ตำหนิตติเตียนตนเอง เพื่อให้เราเกิดจิตสำนึกที่ดีงามในการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงแก้ไขตนเอง ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องทำตลอดชีวิต การพิจารณาตัวเองว่าเรามีข้อผิดพลาด ข้อบกพร่องอะไรที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข พัฒนาตัวเองนี้เป็นหลักของความเจริญในชีวิต และใช้ได้โดยตลอดไป แต่ในมุมหนึ่ง ถ้าเราไม่ติเตียนตัวเอง ไม่พิจารณาตัวเอง บางทีก็อาจเกิดสิ่งที่เราไม่เข้าใจตัวเอง บางทีก็อาจเกิดสิ่งที่เราก็กอาจ

ไม่เข้าใจตัวเองว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นจากการที่เราไม่พัฒนาตัวเอง ก็มีความมีทิฐิมานะ พอเตือนตัวเองไม่ได้ ใครจะมาเตือนก็เตือนไม่ได้เช่นเดียวกัน ใครมาบอกมาเตือนก็โกรธเขา บางทีก็เลิกคบกันไปเลยก็มี เพราะเรื่องแบบนี้ คนที่เขาเตือนเราบอกเราก็คด้วยความรักความบริสุทธิ์ใจอยากให้เราเป็นคนดี นั่นคือของขบถที่มีค่า เมื่อเรามองไม่เห็นความบกพร่องของ

ตัวเอง เราก็มองไม่เห็น ถ้าปล่อยให้อยู่นานๆ ก็กลายเป็นความยึดติดถือมั่น เรียกว่าเป็นทิฐิมานะของตัวเอง ทำอย่างนี้แหละ ต้องทำอย่างนี้แหละ ถึงจะถูก ใครพูดอย่างอื่นใครทำอย่างอื่นก็ไม่ถูกเหมือนที่เราคิด เราเชื่อเราทำ อันนี้เป็นอันตรายสำหรับชีวิตของคน และคนในปัจจุบันก็เป็นอย่างนี้มาก มีทิฐิมานะมาก ใครพูดบอกตักเตือน แนะนำ สั่งสอนอะไรก็จะไม่ชอบ แต่หลวงพ่อก็ดูฟังทุกคน ยิ่งถ้าใครบอกเราในเรื่องที่เราไม่รู้ ชี้ให้เราเห็นในสิ่งที่เราไม่เคยเห็นในตัวเราเอง อันนั้นคือของขบถอย่างหนึ่งในชีวิต

ของเรา

การที่เราฝึกตัวเองให้รับคำตักเตือนของคนอื่นได้ โดยที่ไม่โกรธ ไม่ขัดเคืองใจ แล้วยังต้องขอบคุณผู้คนเหล่านั้นคือเรื่องที่ต้องฝึกอยู่เสมอยิ่งถ้าหากว่าเราอยากจะเป็นคนที่มีเสน่ห์น่ารัก เราก็ต้องบอกคนอื่นว่า มีอะไรก็บอกเราด้วยนะ เตือนเราด้วยนะ คนอย่างนี้หายาก ที่จะบอกกล่าวให้คนอื่น ได้ดีเตือนตัวเอง สอนตัวเอง แนะนำตัวเอง มีอะไรก็แนะนำ หลวงพ่อคิดว่าชีวิตแบบนี้เป็นชีวิตที่มีความสุข ตรงกันข้ามกับคนที่มีทิฐิมานะมากๆ ทำอะไรก็ไม่เป็น ทำอะไรก็ไม่ยอม ดังนั้นการพัฒนาตนเองมีหลักสำคัญตลอดชีวิตอย่างหนึ่ง คือว่าเราต้องพยายามหาข้อบกพร่อง ตักเตือน ติเตียน เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง การพัฒนา แต่ถ้าเรามองตนเองไม่เห็น คนอื่นเขาเห็น เราก็ต้องถือว่าคือของขวัญในชีวิตของเรา ทุกๆครั้งที่เขาบอกเขาเตือนเรา บางครั้งการตักเตือนก็เหมือนการดำหนิติเตียนไปด้วย แต่ถ้าหากว่าเราทำใจเป็น ใครจะติเตียนเราอย่างไรก็ตามก็ขอให้เราน้อมรับด้วยความอ่อนโยนเต็มใจอย่าไปโกรธเขาอย่าไปดำหนิติเตียนเขาต่อหรือว่าได้ตอบกับเขา อันนี้เราก็จะเป็นคนที่ดีได้โดยง่าย เพราะการที่คนเรายอมรับข้อบกพร่องตัวเอง แก้ไขเปลี่ยนแปลงปรับปรุงตัวเองชีวิตก็สมบูรณ์มากขึ้น

แต่ถ้าใครไม่ยอมเปลี่ยนแปลงตัวเองยังยึดติดถือมั่นกับตัวเองมากเกินไปแน่นอนว่าอันนี้คือความทุกข์ตลอดชีวิต เราเห็นคนอายุมากๆ ๖๐ ๗๐ ๘๐ แล้วบางคนยังมีทิฐิมานะ ใครเตือนใครบอกก็ไม่ฟัง นั่นแหละคือความทุกข์อย่างหนึ่งของชีวิต และบางครั้งก็นำไปสู่ความอันตราย ถ้าเราไม่ยอมรับ เขาแนะนำว่าให้ไปทางซ้ายดีกว่า เราก็ยังไปยึดติดว่าไปทางขวาเพราะเราเคยไป เขาเตือนเราด้วยความหวังดี เพราะเขารู้ว่าตอนนี้ไปทางขวาไม่ดี ทางมันไปไม่ได้ เพราะทางมันตัน มันไม่เหมือนแต่ก่อน แต่เราก็ไม่ฟังไม่เชื่อ อย่าง

นี่คืออันตราย แต่เพราะตัวเราคนเดียวบางทีก็อาจเสียไม่มาก แต่ว่าครอบครัวลูกเมีย พ่อแม่ของเราที่อยู่ข้างหลังก็ลำบากเดือดร้อน เป็นทุกข์ไปด้วย เพราะบางทีการที่เราแข็งขืนอยู่กับทิฐิมานะของตัวเอง ทำให้เราขาดโอกาสในการพัฒนาตัวเอง ซึ่งถ้าใครเป็นอย่างนี้อยู่ความทุกข์ก็จะตามมา ชีวิตเราก็จะแห้งๆ ความรู้สึกอาจจะรู้สึกกันได้เมื่อเราอายุมากแล้วแต่ก็ยังไม่สายขอเพียงเราเข้าใจสภาวะธรรมเหล่านี้ว่า ถ้าเราเป็นคนและอยากเป็นคนดีเราจะต้องมีจิตใจที่ยอมรับข้อบกพร่องตัวเองและยอมรับด้วยความยินดีและความเข้าใจในสภาวะธรรม ที่พระพุทธองค์ท่านสอน เตือนตัวเองด้วยตัวของตัวเอง ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง แก้ไขตัวเอง ด้วยตัวของตัวเอง นี่แหละเราจะพบกับความสุขที่แท้จริงในชีวิตอย่างหนึ่ง ขอเจริญพร.

พระธรรมนำสุข

“รักแรก”

คำว่า “รัก” ดูเหมือนจะเป็นสิ่งหอมหวานสำหรับโลกใบนี้ เป็นสิ่งที่ผู้คนบนโลกนี้ต่างไขว่คว้าแสวงหาความรักกัน บ้างก็ว่าเพื่อเติมเต็มช่องว่างของชีวิต บ้างก็ว่าความรักเป็นสีสันของชีวิต เพราะหากชีวิตที่ไร้คำว่า “รัก” ดูเหมือนจะอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว (เหงา) ชีวิตจิตซีดไร้รสชาติ จริงๆแล้วเราได้รับรสชาติของความรักกันตั้งแต่วัยเยาว์ ไม่ลืมตาดูโลกด้วยซ้ำ เราได้รับความรักจากคนที่เราไม่รู้รัก ไม่เคยเห็นหน้า ไม่เคยเปล่งวาจาพูดคุยด้วยเลย เป็นความรักที่บริสุทธิ์ ที่ปรารถนาจะให้เห็นได้สัมผัสสัมผัสว่าเนื้อตัวหน้าตาของคนที่ตนรัก จะเป็นเช่นไร จะเป็นเพศอะไร แต่รักไปก่อนแล้ว เมื่อได้เห็นได้สัมผัสก็ยิ่งมอบความรักให้มากขึ้นไปอีก ยอมเจ็บ ยอมอด ยอมทน เป็นทุกสิ่งทุกอย่างให้เรา เคยยิ้ม เคยหัวเราะ ยามเห็นเรามีความสุข เคยร้องไห้ ยามเห็นเรามีความทุกข์ ยามเราเจ็บไข้ไม่สบาย เราได้รับความรักอย่างมากมายยากที่จะพรรณนาให้หมดได้ด้วยบทความสั้นๆนี้ได้

แต่วันหนึ่งเราเติบโตใหญ่ขึ้น เรากลับสัมผัสเลือนความรักอันยิ่งใหญ่ที่นั่นไปแสวงหารักใหม่จนลืมรักเก่าที่เราเคยได้รับมาอย่างยาวนานและตลอดไป เหมือนชินชากับความรักเก่านั้น จนลืมคุณค่าของความรักนั้นไป ความรักที่ไม่เคยก่อทุกข์ให้เราเลย ไม่ว่าเราจะเคยหรือไม่เคยแสดงความรักตอบเลยก็ตาม คนรักของเราจะยอมที่จะเก็บทุกข์เอาไว้โดยไม่ยอมแบ่งปันให้เรา จะมอบแต่ความสุขเท่านั้นเท่าที่จะมอบให้กับเราได้

วันนี้ วันจันทร์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ วันวาเลนไทน์ โลกถือว่าเป็นวันแห่งความรัก เราลองทบทวนรักเก่าที่เราอาจจะลืมรสชาติแห่งความรักนั้นไปแล้ว กลับไปให้คุณค่ากับความหมายของคำว่ารักที่บริสุทธิ์นั้น ไปมอบของขวัญ ไปมอบความสุข ให้กับรักแรกที่เป็นรักเก่าของเรา รักที่มีให้เราทุกวัน ไม่เคยเปลี่ยน แม้วันเวลาจะผ่านไป เราจะเปลี่ยนไป แต่ “รักนั้นไม่เคยเปลี่ยน”

หวังว่าคงจะนึกออกกันนะว่า คนรักเราก่อนหน้านั้นคือใคร

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สิลกุลโต

ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเขาลำพังพัฒนา

ครั้งหนึ่งในชีวิตที่คุณจะมีโอกาสได้ร่วมจรโลงพุทธศาสนา

เรียนเชิญท่านผู้มีจิตศรัทธา เป็นส่วนหนึ่งในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยการร่วมสมทบทุนจองโฉนดที่ดิน เพื่อสร้างพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และสังเวชนียสถาน ๔ ตำบล ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

ตารางวา ละ ๙๙๙ บาท **รับของที่ระลึกการบริจาค**
พร้อมโฉนดและใบอนุญาตถมที่ดิน(ลดภาษี)

โครงการพัฒนาศูนย์รวมจิตใจ
โฉนดที่ดิน
 ๑. ชื่อที่ดิน
 ๒. เนื้อที่
 ๓. เลขที่โฉนด
 ๔. เลขที่โฉนด
 ๕. เลขที่โฉนด
 ๖. เลขที่โฉนด
 ๗. เลขที่โฉนด
 ๘. เลขที่โฉนด
 ๙. เลขที่โฉนด
 ๑๐. เลขที่โฉนด
 ๑๑. เลขที่โฉนด
 ๑๒. เลขที่โฉนด
 ๑๓. เลขที่โฉนด
 ๑๔. เลขที่โฉนด
 ๑๕. เลขที่โฉนด
 ๑๖. เลขที่โฉนด
 ๑๗. เลขที่โฉนด
 ๑๘. เลขที่โฉนด
 ๑๙. เลขที่โฉนด
 ๒๐. เลขที่โฉนด
 ๒๑. เลขที่โฉนด
 ๒๒. เลขที่โฉนด
 ๒๓. เลขที่โฉนด
 ๒๔. เลขที่โฉนด
 ๒๕. เลขที่โฉนด
 ๒๖. เลขที่โฉนด
 ๒๗. เลขที่โฉนด
 ๒๘. เลขที่โฉนด
 ๒๙. เลขที่โฉนด
 ๓๐. เลขที่โฉนด
 ๓๑. เลขที่โฉนด
 ๓๒. เลขที่โฉนด
 ๓๓. เลขที่โฉนด
 ๓๔. เลขที่โฉนด
 ๓๕. เลขที่โฉนด
 ๓๖. เลขที่โฉนด
 ๓๗. เลขที่โฉนด
 ๓๘. เลขที่โฉนด
 ๓๙. เลขที่โฉนด
 ๔๐. เลขที่โฉนด
 ๔๑. เลขที่โฉนด
 ๔๒. เลขที่โฉนด
 ๔๓. เลขที่โฉนด
 ๔๔. เลขที่โฉนด
 ๔๕. เลขที่โฉนด
 ๔๖. เลขที่โฉนด
 ๔๗. เลขที่โฉนด
 ๔๘. เลขที่โฉนด
 ๔๙. เลขที่โฉนด
 ๕๐. เลขที่โฉนด
 ๕๑. เลขที่โฉนด
 ๕๒. เลขที่โฉนด
 ๕๓. เลขที่โฉนด
 ๕๔. เลขที่โฉนด
 ๕๕. เลขที่โฉนด
 ๕๖. เลขที่โฉนด
 ๕๗. เลขที่โฉนด
 ๕๘. เลขที่โฉนด
 ๕๙. เลขที่โฉนด
 ๖๐. เลขที่โฉนด
 ๖๑. เลขที่โฉนด
 ๖๒. เลขที่โฉนด
 ๖๓. เลขที่โฉนด
 ๖๔. เลขที่โฉนด
 ๖๕. เลขที่โฉนด
 ๖๖. เลขที่โฉนด
 ๖๗. เลขที่โฉนด
 ๖๘. เลขที่โฉนด
 ๖๙. เลขที่โฉนด
 ๗๐. เลขที่โฉนด
 ๗๑. เลขที่โฉนด
 ๗๒. เลขที่โฉนด
 ๗๓. เลขที่โฉนด
 ๗๔. เลขที่โฉนด
 ๗๕. เลขที่โฉนด
 ๗๖. เลขที่โฉนด
 ๗๗. เลขที่โฉนด
 ๗๘. เลขที่โฉนด
 ๗๙. เลขที่โฉนด
 ๘๐. เลขที่โฉนด
 ๘๑. เลขที่โฉนด
 ๘๒. เลขที่โฉนด
 ๘๓. เลขที่โฉนด
 ๘๔. เลขที่โฉนด
 ๘๕. เลขที่โฉนด
 ๘๖. เลขที่โฉนด
 ๘๗. เลขที่โฉนด
 ๘๘. เลขที่โฉนด
 ๘๙. เลขที่โฉนด
 ๙๐. เลขที่โฉนด
 ๙๑. เลขที่โฉนด
 ๙๒. เลขที่โฉนด
 ๙๓. เลขที่โฉนด
 ๙๔. เลขที่โฉนด
 ๙๕. เลขที่โฉนด
 ๙๖. เลขที่โฉนด
 ๙๗. เลขที่โฉนด
 ๙๘. เลขที่โฉนด
 ๙๙. เลขที่โฉนด
 ๑๐๐. เลขที่โฉนด

ตะกรุด

หนังสือภาพพุทธประวัติ ๔ สี

พระพุทธเจ้าน้อย
ขนาดสูง ๑๐ เซนติเมตร

- ๑ ตารางวา รับ ตะกรุด
- ๕ ตารางวา รับ หนังสือภาพพุทธประวัติ ๔ สี
- ๑๐ ตารางวา รับ พระพุทธเจ้าน้อย ขนาดสูง ๑๐ เซนติเมตร

ติดต่อแจ้งความจำนงค์จองที่ดิน **๐ ๓๖๗๗ ๑๓๐๐**

